

ΕΡΜΗΣ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Διά τὴν Ἑλλάδα ἑτησίως δραχμὰς 6 — Διά τὸ Ἐξωτερικὸν φράγκα χρυσᾶ 7
Ἔτος Δ'. Γραφεῖον: Ὀδὸς Πανδρόσου, 4 α' πλησίον Μητροπόλεως Ἀριθ. 4-5 (14-15)
1 Νοεμβρίου—1 Δεκεμβρίου 1902

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πανδώρα (διήγημα) Charle Foley ὑπὸ Γ. Βοντζαλίδου — Χαμένη ἐλπίδα (εἰκὼν) — Ἐν τῷ Ἀγγλικῷ Ἀτμοκινήτῳ. —
«Μαίρη», (ποίημα) ὑπὸ Ἀχιλ. Παράσχου. Αἰμιλία Κούρτελη, εἰκὼν μετὰ σκιαγραφίας. — Ἡἴελα Μαύρες πτεροῦγες, (ποίημα) ὑπὸ
Αἰμιλ. Κούρτελη — Εἰς τὸ Σκότος (διήγημα) ὑπὸ Ὁρέστου Κ. Θάλη — Ἡ Ἀπὸ τοῦ Ζαππεῖου Θέα ὑπὸ Δεσποίνης Μυρίζου — Δι
δύο Ἀδελφαί (διήγημα) ὑπὸ Ἀλεξ. Ρ. Ραγκαβῆ. αὐτὸν ὄνειρον θερινῆς Νυκτός ὑπὸ Γ. Στρατήγη. Γνώμαι Σκέψεις. — Κοινωνικά κτλ.

ΜΕΓΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

Δ. ΑΡΓΥΡΟΥ, Μ. ΠΑΧΥΝΑΚΗ ΚΑΙ ΥΙΟΥ

Ἴδρυθὲν τῷ 1850 Σμύρνη Ὀδὸς Μαλτέζικα Ἀριθ. 11, 13, 15 Σμύρνη
Παράγει Κονιάκ ἐξ ἀγνῆς σταφυλῆς, ρούμη, οὔζο, ἡδόποτα. Μεγάλῃ παρακαταθήκῃ παλαιῶν οἴνων καὶ Κονιάκ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΙΤΕΑΙ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΒΑΤΟΥ

Πλὴν τῶν ἐγγυῶν προϊόντων ὑπάρχουσι καὶ συλλογαὶ
ὕφασμάτων διὰ κυρίας λευκόπανα, χασέδες, νήματα εὐρω-
παϊκὰ καὶ ἐγγύρια κτλ. κτλ. κτλ.
Τιμαὶ λογικαί.

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓ. ΛΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΜΦΙΣΣΗ

Τὰ ἐκλεκτότερα καπνὰ Ἀγρινίου καὶ Λαμίας, τὰ πε-
φημισμένα σιγαρέτα Βελίτσος εἰς τοῦ κ. Γ. ΛΟΥΛΟΥ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΜΦΙΣΣΗ

ΝΙΚ. Π. ΤΣΙΓΚΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Πλουσία συλλογὴ ὑφασμάτων, λευκόπανα, μεταξωτὰ καὶ
ἐν γένει εἶδη πολυτελείας.

ΔΔΕΛΦΟΙ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΕΜΠΟΡΟΙ

Ἐν Ἀμφίσσῃ

Ἐγγύρια προϊόντα, ἀποικιακὰ καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ
γυναικείου κόσμου.

ΜΕΓΑ ΥΑΛΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΒΟΛΩ

ΑΔ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Τὸ μεγαλειότερον καὶ πλουσιώτερον κατάστημα τῆς Θεσ-
σαλίας. Πλουσία συλλογὴ λαμπῶν.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Σμύρνη-Μαδάμας Χάνι ἀρ. 19 Σμύρνη.

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν, ὅτι
ιδρύσαμεν ἐν τῇ πόλει μας κατάστημα ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Ι. Θ. ΒΡΑΧΝΟΥ, Β. Ν. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΣΙΑ,
εἰς τὸ ὅποιον ἐγγράφονται συνδρομηταὶ με μνημιαίας ἢ ἑβδο-
μαδιαίας πληρωμῆς εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδι-
κά, τὰ ἐκδιδόμενα ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ τὰ
ὅποια κυκλοφοροῦσι ἐλευθέρως ἐν Τουρκίᾳ. Ἀναλαμβάνει δὲ
τὴν κατὰ φύλλα πώλησιν τῶν ἐν λόγῳ ἐφημερίδων καὶ πε-
ριοδικῶν ὡς καὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν συνδρομῶν των.

Ἐπίσης ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς διάφορα μυθιστο-
ρήματα πωλούμενα κατὰ σώματα ἢ καὶ κατὰ φυλλάδια ἐξ
ἐνὸς μεταλλικοῦ καὶ ἄνω. Προμηθεύει δὲ εἰς τοὺς ἐπιθυ-
μοῦντας παντὸς εἶδους βιβλία διδασκτικά, ἐπιστημονικά,
λεξικά καὶ διάφορα ἄλλα χρήσιμα διὰ τεχνίτας με μνημιαίας
ἢ ἑβδομαδιαίας πληρωμῆς.

Τὸ πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ἀντιπροσωπεύει ἤδη τὴν
ἐφημερίδα «Τύχην» τὴν «Νέαν Ζωὴν» Σάμου καὶ
Χίου, τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» καὶ τὰ περιοδικὰ
«Ἰριδα Ἀθηνῶν» τὴν «Φύσιν» τὴν «Παναθηναίαν» καὶ τὴν
«Ἀνατολήν».

Ἡ Διεύθυνσις

Ι. Θ. ΒΡΑΧΝΟΣ—Β. Ν. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ καὶ ΣΙΑ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ
 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Σ. Κ. ΦΟΥΝΤΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Παρά τὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας (Λεωφόρος Πειραιῶς 3).
 ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ Μαθητῶν τροφίμων, ἡμιτροφίμων καὶ ἐξωτερικῶν.

ΑΡΤΟΣ ΓΝΗΣΙΟΣ, ΑΡΤΟΣ ΚΑΘΑΡΟΣ

ΤΟ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΑΠΟΣΤ. ΛΕΟΥ

(Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως ὁδῶν Ἀδριανοῦ καὶ Πανός παρὰ τὸν παλαιὸν Στρατῶνα)
 Παρασκευάζει τὸν ἐκλεκτότερον ἄρτον, διὰ τῶν ἀγνοτέρων ΣΙΜΥΓΓΑΛΙΩΝ, ζυμούμενον διὰ τῶν ΧΕΙΡῶΝ. Τὸ εὐγευστον καὶ καθαρὸν τοῦ ἄρτου τοῦ κ. Λέου κατέστησεν αὐτὸν ἀπαραίτητον διὰ πάντα οἶκον, ἢ καταπληκτικὴ κἀνανάλωσις καὶ ἡ μεγάλη παρακαταθήκη τῶν ἐκλεκτοτέρων σιμυγγαλιῶν εἶνε ἐγγύησις περὶ τῆς ἐξόχου ποιότητός του.
 Διανομὴ κατ' οἶκον δις τῆς ἡμέρας. Ἀναλαμβάνει ἐπὶ παραγγελίᾳ τὴν κατασκευὴν παξιμαδιῶν εὐγευστοτάτων καὶ καθαρωτάτων.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΔΡΑΜΙΩΝ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΡΤΟΝ ΤΟΥ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΑΠΟΣΤ. ΛΕΟΥ

ΑΡΤΟΣ ΑΜΙΓΗΣ, ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

«L' UNION»

Compagnie d'assurance sur la vie humaine.
 Capital et reserves 150 millions de francs.

Fondée en 1829

Directeur pour la Grèce et Crète

Rue de Stade

C. SYGROS

Διὰ τιμολόγια καὶ πλεονέκτημα πληροφόρησις ἄπευθυντέον τῷ κ. Κωνστ. Φ. Κλάδῳ διευθυντῇ τῆς «Ἴριδος Ἀθηνῶν».
 Pour tarifs et meilleurs renseignements s'adresser Mr C. Clados directeur d'«Iris d'Athènes»

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Ν. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΛΑΜΙΑ Ἐπὶ τῆς ἄνω Πλατείας

Ἀρώματα, λιμοδέται, μπικτούνια, τέχνη ἀπαράμιλλος.

Δ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ Γυναικολόγος-μαιευτὴρ

Ὁδὸς Ἀγίου Κωνσταντίνου 4 (Πλατεία Ὀμονοίας)
 Δέχεται 8—9 π. μ καὶ 2—3 μ. μ.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΝΕΙΟΝ ΜΙΝΕΡΒΑ-ΑΘΗΝΑ

Γ. Σ. Τσαγκοπούλου καὶ Γ. Στάμου

Τὸ μεγαλειότερον καὶ Εὐρωπαϊκότερον τῶν ἐν Ἑλλάδι Ξενοδοχείων ἀμιλλώμενον πρὸς τὰ ὀνομαστότερα Ξενοδοχεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας θέσεως τοῦ Βώλου. Κτίριον πολιτελὲς βλέπον ἐπὶ τεσσάρων ὁδῶν. Ὑπηρεσία ἀνεπίληπτος. Ἐπιπλα ὄλως καινούργη.

Τὸ μέγα Ξενοδοχεῖον ΜΙΝΕΡΒΑ ἀπὸ πολλοῦ ἔχον τὴν ἀρίστην φήμην παρὰ τοῖς ἐρχομένοις ἐν Βόλῳ ξένοις εἰδοποτεῖται ὅτι ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου π. ἔ.

Ἡ Διεύθυνσις

Γ. ΣΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ, Γ. ΤΣΑΜΟΣ

«Η ΕΝΩΣΙΣ»

Ἀσφαλιστικὴ εἰταιρία τῆς ζωῆς.

Κεφάλαια 150 ἑκατομμύρια φραγ.

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1829.

Διευθυντὴς διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην

Κ. ΣΥΓΓΡΟΣ

Ὁδὸς Σταδίου 54.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΠΟΔΥΤΕΛΕΙΑΣ

Α. Διακάκη καὶ Ἀντανασιώτου

Ἐν Πειραιεὶ (Ὁπισθεν Τιτανείου κήπου)

Οἱ φιλοπρόδοι καὶ ρέχται διευθύνται τοῦ ἀνω καταστήματος ἐφοδίασαν μὲ πλουσιωτάτην συλλογὴν εἰδῶν πολυτελείας, ὅλα τὰ εἶδη τοῦ γυναικείου στολισμοῦ, δαντέλλας, ἡσητελαί, ἀρώματα, μεταξωτά, πλοῖς, ἀτλάζια, καὶ ὅ,τι ὀρθέλζητῃ εὐρηγε εἰς τοὺς κ Διακάκη καὶ Ἀντασιώτου

ΟΙΝΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΑΣΤ. ΚΑΣΚΑΝΙΩΤΗ

Ὁδὸς Λεωχάρους 9

Ρετυναίτο ἕκτακτο, περιποιησις μοναδική, καθαριότης ἀψογος.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΡΑΧΑΝΑ καὶ ΛΕΥΗ ΕΝ ΒΟΛΩ

Κατασκευάζει Σειρίτικα, Γαϊτάνια, Κορδόνια ὑποδημάτων. σάπωνας, ἀρωματικούς καὶ μυρωδικὰ διάφορα.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΕΙΡΟΚΤΙΟΝ ΕΝ ΚΕΡΚΙΤΡΑ

Ἡ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ,
 Ν. Κουτακοπούλου

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Δ'. ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΡΙΘ. 4-5 (14-15)

ΣΥΝΔΡΟΜ. ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 6—Ἐξωτερικοῦ 7 Φρ. χρ.

1 Ν)δρίου—1 Δ)δρίου 1902

Κ. Φ. ΚΑΛΔΟΣ

(Ἡ «Ἴρις» μετ' ἀγαλλιάσεως φιλοξενεῖ εἰς τὰς στήλας τῆς τὸ κάτωθι ὄντως καλλιτεχνικῆς διήγημα, προῖον τοῦ γλαφυροῦ καλάμου τοῦ ἐν Σμύρῃ καλλίστου δικηγόρου ἀλλὰ εὐφαντάστου ποιητοῦ κ. Γεωργ. Βοντζαλίδου. Εὐελπιστοῦμεν ὅτι ὁ φίλος κ. Βοντζαλίδης θέλει παρέχει εἰς τὴν «Ἴριδα» ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τὰ φιλολογικὰ αὐτοῦ ἐντυπώματα.) Σ.Δ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΝΔΩΡΑ

Ἄφου, ἐν συναναστροφῇ ἐπέλεξαμεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ γλύπτου Ἰωάννου Μιρόλ,

—Ναί, μὰς εἶπεν ὁ φίλος αὐτοῦ Σατρέ, ὁ Μιρόλ ἔχει πράγματι ἀγαθὴν καὶ εὐγενῆ τὴν καρδίαν. Ὅλα ὅσα ἀφηγήθητε περὶ τῆς νεότητός του καὶ τῶν ἠρωϊκῶν του ἀγώνων, ὅπως ἐξέβη τῆς δυστυχίας καὶ ἀποκτήσῃ ἐν ὄνομα, ἀποδεικνύουσι τὸν ἀξιοθαύμαστον αὐτοῦ χαρακτήρα. Ἄλλ' ἐγὼ γνωρίζω ἐν ἐπεισόδιον τῆς νεανικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἀπλοῦν καὶ ἀφελές, ὅπερ ἐν τούτοις καταδεικνύει καλῆτερον ὄλην τὴν ψυχικὴν ἀγαθότητα, τὴν ὁποίαν ὁ καλλιτέχνης διετήρησε καὶ ἀκολούθως κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἐπιτυχιῶν καὶ τῆς δόξης του.

**

Ἐγνωρίσθημεν καὶ συνεδέθημεν ἀπὸ ἄρθρα τινὰ κριτικά, εἰς τὰ ὅποια ἐξέθετον γνώμας συναδούσας πρὸς τὰς ἰδικὰς του.

Κατωκοῦμεν ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ, πολλάκις δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἵνα συνδιαλεχθῇ μετ' ἐμοῦ, μετ' ὃ τὸν συνώδευον οἴκαδε, πολὺ δὲ συχνὰ ἀνηρχόμενος εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ὅπου ἐζηλοῦσθαι μὲν συνδιαλεγόμενοι καὶ συζητοῦντες περὶ καλλιτεχνίας μέχρι βαθείας νυκτός.

Τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ, εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ πρώτου πατώματος, συνεκινῶνται, πρὸς διαμέρισμα, ὅπου ὁ γλύπτης κατῴκει μετὰ τῆς μητρός του.

Ἡ μήτηρ του ἦτο τυφλή, προκεχωρημένης ἡλικίας, καλὴ, ἀλλὰ παράξενος καὶ μικρολόγος, τὸσον δ' ἠγχιαιστεῖτο διαμένουσα ἐν τῷ οἴκῳ, ὥστε μόλις ἐξήρχετο ἐδυσφόρει, ἔστω καὶ ἂν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ υἱοῦ της. Ἡ μόνη αὐτῆς εὐχάριστησις ἦτο ν' ἀναστρέφεται ἐν τῷ διαμερίσματι ἐκείνῳ ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἐγνωρίζεν ὅτι τὰς διαιρέσεις καὶ τὰς μετὰ ἀποκέντρους γωνίας μέ-

χρι τῆς θέσεως τῶν ἐλαχίστων ἀντικειμένων. Περιεφέρετο δὲ πάντοτε μόνη, χωρὶς οὐδαμοῦ νὰ προσκρούῃ, μετὰ μοναδικῆς εὐκινήσεως καὶ δεξιότητος.

Ὡς πολλοὶ τῶν τυφλῶν ἠγάπα νὰ ψηλαφῇ ἐκ περιεργείας καὶ νὰ συστρέφῃ μετὰ τῶν δακτύλων της τὰ ἀντικείμενα, ὅπως διὰ τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐρεύνης μορφῶν τὴν ἰδέαν αὐτῆς περὶ τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν ἔβλεπε.

Ὁ Μιρόλ, καθ' ἐκάστην σχεδόν, εἶτε ἐκ φιλοτεχνικῆς ἰδιοτροπίας εἶτε καὶ ἐξ ἀνάγκης, χάριν τῆς ἐργασίας του, προσεκόμιζε μυρία περίεργα ἀντικείμενα ἅτινα προτέδιδον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ὅψιν παλαιοπωλείου, ἐν διαρκεί μετοικίῃσι.

Γνωρίζων τὴν νοσηματικὴν σχεδὸν ἔξιν τῆς μητρός του καὶ φοβούμενος μὴ ποτε προσκρούουσα ἐπὶ τινος τῶν ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενων πραγμάτων ἐκείνων καταπέση, τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ εἰσέρχηται ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του ὅποτε ἐκεῖνος ἀποισάζεν. Ἦτο προφύλαξις ἀπαλλάττουσα αὐτὸν πάσης ἄλλης προβλεπτικότητος. Ἡ σύστασις αὕτη τῷ ἤρκει· διότι συνέβαινε ἐπὶ παραδείγματι, ὡσάκις ἐγένετο λόγος εἰς τὴν κ. Μιρόλ περὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἰωάννου νὰ μεταλαχθῇ αὐτῇ, ν' ἀπελπίζηται καὶ ν' ἀναφωρῇ μετὰ θλίψεως:

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἔπραξα διὰ νὰ τιμωροῦμαι τοιοῦτοτρόπως; Τί δυστυχῆς ποῦ εἶμαι νὰ μὴ βλέπω τὰ ἀγάλματα τοῦ υἱοῦ μου καὶ μόνη ἐγὼ νὰ μὴ δύναμαι νὰ θαυμάσω ὅ,τι ὄλος ὁ κόσμος θαυμάζει!

Καὶ τότε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐσκυθρόπαζε καὶ ἡ δύσστηνος γρατὰ ἐδουλιζέτο ἐν βαθείᾳ ὀδυνηρᾷ σιωπῇ.

Ὅτω ὁ Μιρόλ ἀπέφυγε νὰ τῇ ὀμιλῇ περὶ τῶν ἐργασιῶν του ὡς καὶ περὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν σχεδίων του. Πάντες δὲ οἱ οἰκεῖοί του γνωρίζοντες τοῦτο ἦσαν ἐπίσης λίαν ἐπιφυλακτικοί. Ἄλλ' ὁ καλλιτέχνης ὑπέφερον ἐκ τοῦ φρικώδους τούτου κταναγκασμοῦ, συχνάκις δὲ αἰσθνόμενος τὴν ἀνάγκην ἀνακουφίσεως ἤρχετο εἰς συνάντησίν μου.

Ἀπὸ τινῶν μνηῶν σιωπηλός, σύννου ἀπερροφημένος ὑπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐμπνεύσεως, συγκεκριμένος, μοι ἀνέφερε περὶ μιᾶς «Πανδώρας» ἧς ὡς μοι ἔλεγεν εἶχεν εὐρεῖ τὴν στάσιν, ἀλλ' ἐζήτηε ἀκόμη τὴν ἔκφρασιν; Εἶχεν ἀλλάξει ἀρκετὰ πρότυπα καὶ ἀρκετὰ προπλάσματα ἤρχισε καὶ κατέστρεψεν, εἶτα δὲ εἰργάσθη διὰ τῆς φαντασίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δυνήθῃ ν' ἀποδώσῃ τὴν περίπλοκον ταύτην φυσιογνωμίαν.

Ἐσπέραν τινά μοι ἤλθε φαιδρός, εὐθυμός, εὐτυχής, ἐν χαροποιῶ δὲ ἐκφράτει ἤρξατο ἀναφωνῶν, ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς κλίμακος.

— Εὐρηκα! τέλος πάντων μοῦ ἤλθεν ὁ οἶστρος τῆς φαντασίας. Ὅ,τι ἐπεζήτησον, ἀπὸ ὀκτώ ἡδὴ μηνῶν, τὸ εὖρον ἀμέσως καὶ αἰφνιδίως. Δὲν ἤξεύρω πῶς. . . Ἄλλ' εἶνε ὅτι ἤθελον καὶ τὸ ἐτελείωσα. . . Δὲν τὸ ἐγγίζω πλέον. . .

Ἦ, τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος, τόσον εὐχαριστημένος, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ ἀναφέρω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μητέρα μου περὶ τῆς «Πανδώρας». . . Ἠνίγομαι ἐκ τῆς χαρᾶς μου. Ἐλα νὰ υπάγωμεν ν' ἀναπνεύσωμεν ὀλίγον.

Διετελεῖ ἐν ταραχῇ, ὡς εὐτυχῆς ἐρραστής λαβῶν ἀπρόοπτος συνέντευξιν, ἣν εἰς μάτην ἕως τότε ἀνέμενεν.

Ἐλαβον τὸν πῖλόν μου καὶ τὸν ἠκολούθησα διασκελίζοντα τὴν κλίμακα.

Ἐπὶ τῆς λεωφόρου, λαβῶν με ἀπὸ τοῦ βραχίονος μὲ παρέσυρεν ὡς παράφρων μὴ παύων νὰ μοι περιγράφῃ τὰς προσδοκίας του, τὰς ἀπογοητεύσεις του, τὰς βρασμούς του καὶ τὰς ἐλπίδας του μὲ τὰς σκληρὰς διαψεύσεις των μέχρι τῆς ὡς ἐκ θαύματος ἐπελούσης ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ ἰδέα ἀπεσπάρθη τοῦ σκότους καὶ ὑπὸ τὴν λάμπιν ἀκτίνος ἀπροόπτου ἠλίου του εἶδεν ὅ,τι ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ: τὸ βλέμμα, τὸ μειδίαμα ὅλην τῆς φυσιογνωμίας τὴν ἐκφρασιν, τὴν ὁποίαν πράγματι ἀπέδωκε ἐν τῇ μέθῃ τῆς συλλήψεώς του μὲ ὀλίγα πλήγματα τοῦ ἀντίχειρος ἐπὶ τοῦ πηλοῦ.

— Εἶνε τὸ ἀριστούργημά μου. . . ἐφώναζε. Ναί! τὸ αἰσθάνομαι, τὴν φορὰν ταύτην, εἶνε τὸ ἀριστούργημά μου!

Καὶ ὠμίλει μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀληθοῦς μέθης, ἀπόρριπτον αὐτοστιγμὴ ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου του, ὅ,τι ἐπὶ ὀκτὼ ὅλους μῆνας ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἀφορμὴ σιωπῆς καὶ βαθείας μελέτης. Καὶ ὅλα ταῦτα ἐξέθετε μετ' εὐφραδείας ἀνεξάντλητου καὶ χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀνακόψῃ τὸ βῆμα, ἐνῶ ἐγὼ μόλις κατάρθουν νὰ τὸν ἀκούω, διότι ἠναγκαζόμην νὰ παρακολουθῶ πνευστιῶν τοὺς γιγαντιαίους βηματισμούς του.

Ἄφνης, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παραφρόου ἐκείνου ἐνθουσιασμοῦ του, ἔστη φωνῶν:

— Μὰ τί τὰ θέλεις, μὲ δσα καὶ ἂν σοῦ εἰπῶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἐνοήσῃς, δὲν ἠμπορεῖς νὰ σχηματίσῃς οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς «Πανδώρας μου». Πρέπει νὰ τὴν ἴδῃς. Ἐλα, ἔλα νὰ τὴν ἴδῃς,

Καὶ μετὰ βίας ἰλιγγιώδους μὲ παρέσυρεν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἀσθμαίνων καὶ βήχων κατάρθωσα ἐπὶ τέλους ν' ἀναρριχηθῶ μετ' αὐτὸν εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα, ἀλλ' ἄφνης εἶδον αὐτὸν ἰστάμενον ἐπὶ τοῦ μεσοβάθρου καὶ τείνοντα τὸ οὖς πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου του.

— Ἀκούω τὴν μητέρα μου, εἶπε συνοφρυόμενος ἐκ δυσανεκείας καὶ ἀνησυχίας ἐνταυτῶ. . . Τί ζητεῖ πάλιν ἐδῶ; Ἐγὼ ἐπανεὶλημμένως τῆς ἐσύστησα νὰ μὴν ἐμβαίνῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου. . . ὅταν ἐγὼ ἀπουσιάζω. . . Ἐὰν τοῦλάχιστον. . .

* *

Δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν.

Ἐξαγαγὼν ἐν βίᾳ τὴν κλεῖδα ἀπὸ τοῦ θυλακίου, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου καὶ εἰσῆλθεν.

Πάραυτα ἠκούσθη ἰσχυρὸς κρότος πράγματος ἀνατραπέυτος βιαίως, ἀκολούθως δὲ μία ἀγωνιώδης σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ ἔπειτα οὐδὲν πλέον.

Δι' ἐνὸς ἄλματος ἀνῆλθον τὰς τελευταίας βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ εἰσέδυσσα ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μετ' ἐντρόμου περιεργείας.

Ὁ Μιρόλ, φρικωδῶς ὠχρός, καταβεβλημένος, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου οὐδὲ λέξιν εὐρίσκων ὅπως προφέρῃ ἐν τῇ θλιβερῇ συνοχῇ τῆς καρδίας του. Τί συνέβαινε;

Ἡ μήτηρ του ὠχρὰ ὡς καὶ ἐκεῖνος, ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου τρέμουσα σύσσωμος, καὶ συνενοῦσα τὰς χεῖρας ἐν στάσει εἰς ἄκρον ἰκετευτικῆς.

Μεταξὺ αὐτῶν, πρὸ τοῦ ἀνατραπέυτος ὑποβάθρου, ἔκειτο ὀγκώδης καὶ ἀμορφῶς μάζα πηλοῦ ἡμιτετυλιγμένη ἐντὸς πανίων ὑγρῶν.

Αὐτοστιγμὴ ἀντελήφθη τῆς σιωπηρᾶς ἐκείνης σκηνῆς, ἀσημάντου ἴσως διὰ πάντα ἄλλον αὐτόπτην, ἀλλὰ τραγικῆς δι' ἐμέ, ὅστις ἐγνώριζον τὰ ἀπόκρυφα ἐλατήρια.

Ἡ δυστυχῆς τυφλῆ, ἀκούσασα τὸν υἱὸν τῆς ἐπιστρέφοντα ἀνεπίστως, συναισθανομένη δὲ ὅτι εἶχε παραβῆ τὴν ἀπαγόρευσίν του, καὶ καταληφθεῖσα ἐπ' αὐτοφόρῳ, ἀπώλεσε τὴν ἰδίαν αὐτῆς συναίσθησιν, συνεπεία δὲ τούτου δὲν ἐπρόφρασεν οὐδεμίαν νὰ λάβῃ προφύλαξιν.

Καὶ ἐν τῇ σπουδῇ αὐτῆς ὅπως φύγῃ, ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ ἐργαστηρίου πρὶν καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ εἰσερχομένου υἱοῦ τῆς, προσέκρουσεν ἐπὶ τινος ὑποβάθρου, ὅπερ καὶ ἀνετρέπη.

Ἡ σιωπὴ ἦτο σπαρακτικὴ.

Ἡ ταλαίπωρος γραῖα, τρέμουσα ἐκ τῆς ἀγωνίας, μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας, μὲ ἠλλοιωμένον τὸ πρόσωπον, ὅπερ καθίστατο πελιδνότερον ἐν τῷ σκιοφωτῇ τοῦ ἐργαστηρίου, ἐκίνει τὸν ἔλεον τοῦ θεωμένου.

Ἦτο ἀξιολύπητος.

Καὶ ἐπὶ τέλους, διὰ φωνῆς τεθραυσμένης ὑπὸ τοῦ τρόμου, πνιγρᾶς, εἰσδουούσης εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας:

— Παιδί μου. . . ἀνέκραξε, Ἰωάννη μου. . . δυστυχῆ μου Ἰωάννη. . . εἶπέ μοι γρήγορα. . . εἶπέ μοι τοῦλάχιστον ὅτι δὲν σοῦ κατέστρεψα τὴν «Πανδώραν» σου.

Καὶ ὁ Ἰωάννης πρὸ τῆς ἀγωνιώδους ἀμχανίας καὶ ἀνεκφράστου ἐκείνης ἀπελπισίας, ἥτις ἀπετυποῦτο ἐπὶ τῆς τεθλιμμένης μορφῆς του, συνεκρατήθη, ἀπεσπάρθη τοῦ καταλαβόντος αὐτὸν ἐπιάλτου, καὶ μετ' ἐκτάκτου προσπαθείας, ἐπιβληθεὶς εἰς ἑαυτὸν, ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἡρέμου καὶ τρυφερᾶς, ἥτις κ' ἐμὲ ἀπείρως ἀνεκούφισε κ' ἠγαρίστησεν.

— Ὅχι. . . Δόξα σοι ὁ Θεός. . . Δὲν εἶνε ἡ «Πανδώρα» εἶνε ἕνα σχέδιον προτομῆς. . . Ὡ μήτέρ μου, ἠμπορεῖς νὰ καυχηθῆς ὅτι μὲ ἔκαμες νὰ αἰσθανθῶ ἕνα ὥραϊον φῶδον.

Δι' παρειὰ τῆς γραίας ἐπορφυρώθησαν ἐκ χαρᾶς, οἱ βραχίονές τῆς κατέπεσαν ἐν ἀφάτῳ καταπραΰνσει καὶ πλήρης ἀγαλλιάσεως εἶπεν:

— Ὡ, πόσον εἶμι εὐτυχῆς, Ἰωάννη μου, πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, διότι ἡ ζῆμιξ δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτος. Σοὶ ὑπόσχομαι, ὅτι ποτὲ πλέον, ποτὲ δὲν θὰ εἰσελθῶ μόνη εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου. . . Ἐλα τώρα. . . ἐναγκαλίσου με διὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃς πραγματικῶς ὅτι μὲ συγχωρεῖς.

Καὶ ὁ λαμπρὸς νέος, ὁ εὐγενὴς καλλιτέχνης, προχωρήσας ἐνηγκλίθη καὶ κατησπάρθη τὴν γραῖαν μητέρα του, ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς ὁποίας διεφάνετο ὅλη ἡ ἐκ τῆς συγγνώμης τοῦ φιλοστόργου υἱοῦ τῆς χαρᾶς.

Ἄλλ' ἔπειτα πλησιάσας μὲ ὁ Ἰωάννης, μοὶ ἐψιθύρισε δεικνύων τὰ ἐν τῇ ὀθόνην κατακείμενα θρύμματα.

— Πάρε τα, σὲ παρακαλῶ, καὶ ρίξε τα εἰς καμμίαν γωνίαν. . . Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος. . . Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ καρδία μου θὰ διαρραγῇ. . . Ἄλλὰ πρόσεξον. . . Μὴ εἰπῆς τίποτε εἰς τὴν δυστυχῆ μου μητέρα. . . Ὅθι λυπηθῇ πολὺ, παρὰ πολὺ, καὶ δὲν θέλω.

Λέγων δὲ ταῦτα ὁ καλλιτέχνης ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἵν' ἀπομάξῃ τὰ δάκρυα ἅτινα ἀνῆρχοντο ἀπὸ τὰ βάθη τῆς συντριβείσης καρδίας του.

Τότε ἠννόησα καλῶς, τὰ πάντα ἠννόησα.

Ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶχεν εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ καταστραφέν ἐκεῖνο ἄγαλμα ἐξ ἀπροσεξίας τῆς τυφλῆς μητρὸς του ἦτο ἡ «Πανδώρα» του.

(Charles Foley)

Γεώργιος Βοντζαλίδης

ΧΑΜΕΝΗ ΕΛΠΙΔΑ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΑΓΓΛΙΚΩ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΩ

«Μαίον»

Α'.

'Από τὰ ξένα φεύγω πάλι,
Σὲ ἄλλη ξένη λαγκαδιά,
Μὲ φλόγα μέσα στὸ κεφάλι
Καὶ μὲ φαρμάκι στὴν καρδιά.
'Αντὶ ὀπίσω, ἔμπρὸς πηγαίνω.
'Αχ, νὰ γυρίσω δὲν ἔμπορῶ
Καὶ περισσότερο μακραίνω,
'Απ' ταῖς καρδιαῖς ποῦ λαχταρῶ.
'Εφυγα δίχως νὰ ἤξεύρω,
'Αν ζοῦν, ἂν—γῆ καὶ οὐρανέ,—
Θενὰ τοὺς εὐρω, θὰ τοὺς εὐρω,
'Ακούω μέσα μου τὸ «Ναί!»
Καραδοκῆρη· σπρῶξε πέρα,
'Οχι ζερβά· δεξιά, ἐκεῖ.....
Βάλ' τὸ τιμόνι στὴν ἡμέρα·
Πανιά, στὸ κλίμα τὸ γλυκύ.
'Εκεῖ ὁ κόσμος ξεστερόνει.
'Εδῶ σκοτάδι κι' ἀμμουδιά.
'Αχ, νὰ κρατοῦσε τὸ τιμόνι,
'Αντὶ παλάμης ἢ καρδιά.....

Β'.

Τ' ἄλογο μοιάζω ποῦ διψάζει
Κι' ὀσφραίνεται τὸν ποταμό,
Τὴν ὄρα ποῦ σ' αὐτὸν ὀρμάει,
Μ' ἀνυψωμένο τὸ λαϊμό.
Καὶ τὸ κρατεῖ, καὶ τὸ ματώνει,
Τὸ χαλινάρι του πικρὰ
Καὶ τ' ἀναγκάζουνε οἱ πόνοι,
Νὰ παρσιτῆση τὰ νερά!

Γ'.

'Ε, καὶ τὸ μάτι νὰ ἔμπορῶσε,
'Ε, νὰ ἔμπορῶσε ἢ στιγμή,
Πέλαγο, ὄρη νὰ περνοῦσε
Καὶ ὅλη νὰ βλεπε τὴ γῆ!
Τοῦ κάκου μὲ καλοῦν πατέρα,
Γιό, σύζυγο καὶ ἀδελφό,
Νὰ ἰδῶ δὲν ἔμπορῶ πειὸ πέρα,
Μιά σπιθαμὴ ὅπου στραφῶ.....
Τὴν ὄρ' αὐτὴ νὰ ἰδῆ καὶ ξένος

Τ' ἀγαπημένα μου ἔμπορεῖ
Καὶ ὁ πατέρας ὁ καυμένος,
Ποῦ λαχταρεῖ, ποῦ λαχταρεῖ,
Αὐτὸς μονάχα τὰ μικρά του.
Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἰδῆ παιδιά·
'Ε, καὶ νὰ ἔφθανε ἢ ἔματιά του.
'Εκεῖ ποῦ φθάνει κ' ἢ καρδιά!

(παρὰ τὸ Κέρας.)

'Η μαύρη θάλασσα ἔχάθη
Μέσ' στὴν ὀμίχλη, πέρα, ἐκεῖ.
'Η Ἀραπία ἐβουβάθη
Καὶ νάτην ἢ ἀζοφικὴ!
Σκύλα ποῦ ἀπαυστα γαυγίζει·
Τοῦ χάρου ἀδελφοπηγή,
Ρουφᾶ καράβια νύκτα—ἡμέρα
Καὶ πάντα εἶναι νηστική.
Τ' ἀγριεμένα κύματά της,
Βουβά ὁ χάρος τὰ κυλά,
Τραπεζία δίνει στὰ νερά της
Καὶ καρχαρίας προσκαλά.
'Αχ, 'κεινο ποῦ θὰ παραιτήση
'Εδῶ τῆς μοίρας ἢ ὀργῆ,
Τὰ μάτια δυὸ φοραῖς θὰ κλείση
Καὶ δυὸ φοραῖς θενὰ πνιγῆ.
Βοήθα τοῦ Χριστοῦ Μητέρα,
Τὰ δυὸ μου ἄφτερα παιδιά,
Μὴ μείνουνε χωρὶς πατέρα,
Στὴ μωρισμένη τους φωλιά!

Δ'.

Νάτην ἢ γῆ ὅπου θὰ μείνω·
Νάτο τὸ χῶμα τὸ σκληρό,
Ποῦ δάκρυ σπαραγμοῦ θὰ χύνω,
Πολὸν καιρὸ, πολὸν καιρὸ!
Νύχτα, ἡμέρα εἶναι τώρα;
Ποιὸς ξέρει, ποιὸς! σ' αὐτὴ τῆ γῆ,
Σ' αὐτὴ τῆ μουχλιασμένη χώρα,
Εἶναι νυχτιά καὶ ἢ αὐγὴ!
Γιὰ ἰδῆς τί κύματα, τί χῶμα·
Γιὰ ἰδῆς τί οὐρανὸς κουφός·
Τὸ μαῦρο βασιλεύει χρῶμα
Κ' ἐξόριστο εἶναι τὸ φῶς.
Καὶ πέρνει κρῦο τὸ κορμὶ σου,
'Ο νοῦς ὀμίχλη καὶ νυχτιά,
Κι' ἀπολιθόνετ' ἢ ψυχὴ σου
Κι' ἀπολιθόνετ' ἢ ἔματιά!
Πίσω, Καραδοκῆρη· σῶνε·
Μὴ πᾶς 'στὴ ξένη λαγκαδιά,
'Η θεν' ἀρπάξη τὸ τιμόνι,
'Απ' τὴν παλάμη ἢ καρδιά!

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ

'Η Αἰμυλία Κούρτελη, τὴν ὥραιαν
ὄσω καὶ καλλιτεχνικὴν τῆς ὁποίας φυ-
σιογνωμίαν βλέπουν οἱ ἀναγνώσται τῆς
«Ἴριδος» ἐν τῇ εἰκόνι αὐτῆς, εἶναι κόρη
ποιητοῦ καὶ ἀρχαίου δημοσιογράφου
πρὸ τινων ἐτῶν ἀποθανόντος· ἀνε-
τράφη ἀπὸ μικρὸ παιδί ἐν τῇ φιλολο-
γίᾳ καὶ ἐν τῇ ποιήσει. Τοὺς πρώτους
αὐτῆς στίχους ἔγραψε εἰς παιδικὴν ἔτι
ἡλικίαν, ἐνῶ ἐφοίτη εἰς τὰ μαθητικά
ἔδρανα, χωρὶς ὅμως νὰ τολμᾷ εἰς τὴν
ἐπίδειξιν τῶν στίχων ἐκείνων. Καὶ εἰς
αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀνάδοχόν της — τὸν
ἀείμνηστον ἐθνικὸν ποιητὴν Ἀχιλ.
Παράσχον, ὅστις φέρεται μετέδωκε εἰς
τὴν ἀναδεκτὴν του ποιητικὴν τινα φλέ-
βα — ἀπέκρυπτε τὴν πρὸς τὰς μουσικὰς
κλίσεις της.

Καὶ δὲν θὰ ἐτόλμα ἀκόμη νὰ κατέλ-
θη εἰς τὴν ποιητικὴν κονίστραν, ἐὰν
φιλικαὶ προτροπαὶ δὲν τὴν ἔπειθον νὰ

δημοσιεῖσθαι τὰ προϊόντα τοῦ γλαφυροῦ
καὶ περιπαλοῦς καλλιού της.

'Η νεαρὰ ποιήτρια στερεῖται ἀκόμη
μελέτης διὰ τῆς ὁποίας πολλὰ μίαν
ἡμέραν θὰ κατορθώσῃ.

'Εκ τῆς ὥραιας ἄρτι ἐκδοθείσης φι-
λοκάλως ποιητικῆς της συλλογῆς ὑπὸ
τὸν τίτλον «Χρυσάνθεμα», ἀποσπῶμεν
ποιημάτιά τινα, εἰς ἃ διαχύνεται ὅλη
τῆς ψυχῆς της ἢ ἀβρότης ἀγνὸν καὶ
ρεμβῶδες αἰσθημα καὶ τὰ ὁποῖα χαρα-
κτηρίζει χάρις, γλυκύτης. Π.

ΚΥΚΝΕΙΟ

'Όταν 'ς τὴ νύκτα τὴ βελειά
Τὸ Γκιῶνι ἀκούσης νὰ στενάξῃ
Καὶ τὴ βροχοῦλα σιγαλὰ
Τὴ ἄρ' 'ς τὴ γῆ ἀργὰ νὰ στάξῃ,

Κλάψε—ὦ κλάψε—Ποιητῆ!
Τὴν ὄρα ἐκείνη ἢ ψυχὴ μου
Τὸ κύκνειο ζῆμα τραγουδεῖ
Κα' σβύνουνε πειὰ οἱ λογισμοὶ μου.

ΗΘΕΛΑ

'Ηθελα ναῦρω μιὰ καρδιά,
Καρδιά γιομάτη πόνο.
Καρδιά ποῦ νάχη συντροφιά
Τὴ δυτυχία μόνο.

Καρδιά 'περήφανη πολὺ
Μὰ καὶ ταπεινωμένη,
Καρδιά νεκρὴ καὶ ζωντανή,
Φτωχὴ κι' ὄρφανεμένη.

Τέτοια τὴ θέλω τὴ καρδιά
Ποῦ θὲ νὰ μ' ἀγαπήσῃ,
Νὰ μὴ φοβᾶται τὴ φωτιά,
Τὸ κύμα ποῦ θ' ἀφρίσῃ.

ΜΑΥΡΕΣ ΦΤΕΡΟΥΓΕΣ

Μαῦρες φτερούγες βουδὰ γοργοπετοῦν
Καὶ τὰ πυκνά, ὀλόμαυρα σκοτάδια,
Σὰν φύσημα νεκρὸ τὰ διαπερνοῦν
Στ' ἀτέλειωτα καὶ παγωμένα βράδυα.

Μαῦρες φτερούγες ἀπλώνει κ' ἢ ψυχὴ
Κάποια καρδιά 'ς τὰ χέρια της κρατάει,
Στάζει ἀχνίζοντας τὸ αἷμα ὡς τὴ γῆ
Κι' ἕνα ποτάμι ὀλόμαυρο κυλάει.

Μὲ πόνο τώρα διπλώνει τὰ φτερά
Κάποια Σκιά σὲ φέρετρο σκεπάζει
'Όπου τὴν ἔλεγαν Ἀγάπη μιὰ φορά,
Κι' ἔχαμογέλας· τώρα οὔτε στενάζει.

Μαῦρες φτερούγες βουδὰ γοργοπετοῦν
Καὶ τὰ βουνα ὡς πέρ' ἀνατριχιάσαν·
Μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι σὰν κλάμμητ' ἀντηχοῦν
Κάποιοις ἐλπίδες γιὰ πάντα φτερουγιάσαν.

SONETTO

Μοῦ φάνηκε πῶς μοῦγενε τ' ἀστέρι
'Αχνίζοντας ἔψηλά 'ς τὸν οὐρανό,
Καὶ ἄκουσα ποῦ μοῦφερνε τ' ἀγέρι
Τὸν πόνο του κρυφὰ τὸ σιωπηλό.

Μὲ βλέπεις; ἔλεγε γλυκὰ τ' ἀστέρι,
Κι' ἐγώ, κι' ἐγώ μαζὺ σου ἀγαπῶ·
Κι' ἂν τώρα ζῶ γιὰ τ' ἀκριβὸ μου ταῖρι,
Μὰ πάλι σὲ γι' αὐτὸ καὶ λαχταρῶ.

Μ' ἂν δὲν μοῦ μείνη τίποτα ἔδῳ 'πάνω
Κι' ἂν μείνης μόνη σου αὐτοῦ 'ς τὴ γῆ,
'Αδελφοῖ μου αἰώνιο θὰ σὲ κάνω.

Καὶ στέλνοντάς σου ἀπὸ ἔψηλά τὸ φῶς μου
Καὶ σὺ 'ς ἐμὲ τὴν ἀσπρη σου ψυχὴ,
Μακρυὰ θὰ ζοῦμε ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ κόσμου.

(Ευχαρίστως δημοσιεύομεν τὸ κάτωθι χαριέστατον διήγημα τοῦ ἐν Σμύρῃ ἀρίστου διηγήτορος κ. Ὀρέστου Κ. Θάλη, οὗτινος ἡ Ἴρις ἐδημοσίευσεν τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἐπιστολήν. Ἐντυπώσεις μετὰ τὸν γάμον, ἐν ἧ τσαύτη χάρις, τσαύτη ἀφέλεια ὕψους καὶ φυσικότης διεχύνετο.

Ἐπισημαίνωμεν τὸν ἀγαπητὸν μας φίλον κ. Θάλην διὰ τὰ πλήρη εὐθυμογραφίας διηγήματά του καὶ παρακαλοῦμεν αὐτὸν νὰ μὴ παύσῃ παρρησιᾶν εἰς τὴν Ἴριδα τὴν συνεργασίαν του.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

Σὰς ἀρέσκει μικρὰ ἱστορία, μᾶλλον σκανδαλώδης ἢ ἀστειὰ, μᾶλλον ἀληθής ἢ σκανδαλώδης, ἥτις νὰ πραγματευθῆται περὶ σκοτεινῶν ἐπεισοδίων, φωτισμένων ἀτελῶς ἀπὸ τὸ ὑποφῶσκον φῶς κανδήλας προωρισμένης νὰ φωτίσῃ συμπλέγματα ἀγίων καὶ οὐχί... ἐν καιρῷ ὑετώδει, ὅστις προκαλεῖ ζῶηράν ἐπιθυμίαν τῆς κλίνης, κλίνης θερμανθείσης πρότερον παρ' ἄλλου;

Καὶ ἐπεὶ οὐδὲν ἀπαντᾷ, ἐρμηνεύω τὴν σιωπὴν ὡς κατάφρασον.

Περιττὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ ὑπόθεσις λαμβάνει χώραν μετὰ τὸ δεῖπνον· ὅλαι αἱ ἱστορίαι αὐταὶ συμβαίνουσι μετὰ τὸ δεῖπνον.

Ἡ ὦρα εἶνε προκεχωρημένη. Τὸ σκότος δὲν ἐπέτρεπε νὰ διακρίνη τις τί ὦραν ἐδείκνυε τὸ ἐκκρεμές.

Εἰς τὴν ὑγρὰν ἀτμόσφαιραν διεχύνετο ἡ ἐρίστως ἐκείνη ὁσμὴ τῆς βεβρεγμένης ἀμμου προκαλοῦσα νάρκην εἰς τὸ σῶμα καὶ διεγείρουσα τὰς αἰσθήσεις.

Οὐδὲν ἐτάραττε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, πλὴν τοῦ συριγμοῦ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ἰδιόζοντος κρότου τῆς καταπιπτούσης βροχῆς.

Πρόσωπα δρῶντα. — Ὀριμος κύριος μετὰ τῆς ὠρίμου κυρίας του, ὁ στενὸς φίλος τοῦ κυρίου καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας.

Ἐννοεῖται ὅτι ἦσαν διαφόρου ἡράσεως ἀναλόγως τῶν καθήκοντων ἐκάστου, καθηκόντων ἀνδρὸς ἢ γυναικός, φίλου ἢ συζύγου, κυρίας ἢ θαλαμηπόλου.

Εἶνε ἀληθές ὅτι τὰ καθήκοντα ταῦτα ἐπέδωκαν κἀποῖαν σύγχυσιν τὴν νύκτα τῆς διηγήσεώς μας, ἀλλ' ἄνευ τῆς συγχύσεως ταύτης δὲν θὰ εἶχε λόγον ὑπάρξεως καὶ ἡ προκειμένη ἀληθής, ἀληθεστάτη ἀφήγησις.

Ὁ κύριος Ἀγιοπούλος ἀφοῦ πύχηθη τὴν καληνύκτα εἰς τὴν σύζυγόν του, μικρὸσωμον καὶ ἔκνηθη, ἀληθῆ τύπον πλαγγόνος, τῆς ἐπέθηκτον ψυχρὸν τὸν τυπικὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀδιαφόρου ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ λεῖου ἔτι μετώπου τῆς, ἀνάλογον πρὸς τὸν ἀσπασμὸν ἀθέου εἰς εἰκόνα, ἀπεσῦρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, καθ' ὃν χρόνον ἡ κυρία Μαρία ἀπεσῦρετο εἰς τὸ ἰδικόν της, ὡς ὑποθέτομεν. Λέγω ὑποθέτομεν, διότι ὅλα τὰ δωμάτια ὁμοιάζον καὶ δὲν εἶχον ἀριθμούς, ὅπως εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, πρὸς διάκρισιν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτου, ὁ ξενιζόμενος φίλος τοῦ οἰκοδεσπότη κυρίου Ὀδυσσεύς, ἐρέμβαζε μόνος εἰς τὸν κοιτῶνά του μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τὴν θύραν. Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐζωγραφίζετο ζῶηρά ἀνυπνονησίξ, ἐνῶ τὰς παρειάς του ἐχρωμάτιζε βελὺ ἐρυθροῦν χρῶμα, ἀνταποδίδον πιστῶς τὴν φιλίαν τίς οἶδε ποίου αἰσθηματός.

Δὲν σοῦ δίδω τὴν εἰκόνα τοῦ χερῖσσι ἀναγνώστρικ, διότι ἀφ' ὅτου τὰ γένη διεκοιθήσαν εἰς φύλα, καὶ ταῦτα εἰς ὠραῖον καὶ ἀσχημον, τὸ δεῦτερον ὑπεχώρησε πρὸ τοῦ πρώτου καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς σελίδας τῶν μυθιστορημάτων, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἀξιώσεως περιγραφῆς... τῆς ἀσχημίας του.

Παρήλθεν ὥστε μία ὦρα.

Θὰ φηντάζεσθε βεβαίως ὅτι ὅλοι κοιμῶνται.

Πόσον ἀπατάσθε!

Ἡ κυρία Μαρία τῆς ὁποίας ἡ ὠριμότης προσέθετεν ἀγνωστικὸν θέλητρον εἰς τὸν μικρὸν κατάλογον τῶν θελήτρων τῆς, μετὰ τὴν μυστηριώδη καὶ διαβολικὴν, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, καλλονὴν τῆς, δὲν ἐκοιμάτο, ὠμίλει πρὸς τινα.

Ἡ φωνὴ τῆς, φωνὴ λεπτή, διακεκομμένη, περιπαθής, ὡς αὔρας θωπεῖα, μόλις ἤκουετο ἐν τῇ σιγῇ. Ἐνῶ μεθυστικὴ εὐωδία τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις ὡσεὶ διαγεομένην παρ' αὐτῆς τῆς γυναικὸς ἠρωμάτιζε πλουσίως τὸν θάλαμον, διεγείρουσα συγκινήσεις καὶ πόθους εὐνῆς καὶ φιλότητος.

Ἐκάθητο εἰς τὰ γόνατά του, ἀνεπαύετο εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἀτημέλητος, μετὰ τὴν κόμην κυματίζουσαν ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων ὤμων τῆς, μετὰ τὸ βλέμμα ἀπλανές ὡς ὑπνοβάτιδος. Τοῦ ὠμίλει διακεκομμένα, φράσεις ἀτελεῖς, ἀκαταλήπτους διὰ πάντα ἄλλον πλὴν τοῦ εὐτυχοῦς ζεύγους.

Θὰ ἐξήλεον, πιστεῦσατέ με, τὴν δωδῖαν ταύτην καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι, ἂν ἐλάμβανον μέρος εἰς παρομοίας σκηνάς.

Θέλετε νὰ σὰς εἶπω τί ἔλεγε ἢ τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι τῆς;

Τὸ ὄχι μίαν κυρίως ἰσοδυναμεῖ πρὸς δέκα ναί! Καὶ μία ἀδιάφορος κατὰ τὸ φαινόμενον φράσις τῆς ὑποκρύπτει ἀπαγόρευσιν ἢ ὑπόσχεσιν κτκαληπτήν μόνον δι' ἐκείνον πρὸς ὃν ἀπευθύνεται.

Ὅτω ρόδινα χεῖλη σὰς λέγουσιν:

Εἶθε καλὸς μουσικός. Διὰ τί δὲν καταγίνεσθε εἰς δυσκολώτερα τεμάχια, ἕτινα θὰ σὰς τέρψωσι περισσότερο ἰκνοποιουντα καὶ τὸν ἐγωισμόν σας;

Καὶ σεις, ὅστις ἀρέσκεσθε εἰς τὸ κλασικὸν ναυούρισμα τοῦ Βέμπερ καὶ τοῦ Σοπέν, διανοίγεται τὸ στόμα καὶ προσπαθεῖτε νὰ καταπίετε μετὰ τὸν καπνὸν τοῦ σιγάρου σας, τὸ αἶνιγμα τῆς σειρήνος.

Τὰ αὐτὰ χεῖλη σοὶ λέγουσιν: — Χθὲς δὲν ἐπαύσατε νὰ με θεωρῆτε ἀτενῶς, . . . δὲν ἤξευρον ποῦ νὰ ἀποδώσω τὸ φαινόμενον.

Ὅλα αὐτὰ μεταφραζόμενα εἰς ἀνδρικήν γλῶσσαν σημαίνουν: θεωρῆσέ με λοιπὸν εὐήθη, λάβε τὸν κόπον νὰ με κατακτήσης, εἶμαι ἀξία τῆς προσοχῆς σου.

Τὸ βλέμμα συμπληροῖ τοὺς λόγους.

Ἐλησμόνησα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς συνομιλίας τοῦ εὐτυχοῦς ζεύγους, τὴν ὁποίαν ἀτυχῶς διὰ πολλοὺς λόγους δὲν δύναμαι νὰ παραθέσω, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ φόβος μου μήπως ἐκληφθῶ παρορῶν τὴν διορατικότητά τῆς τρυφερᾶς μου ἀναγνώστριάς, ἢ ὁποία ἀναγινώσκει ἤδη μεταξύ τῶν γραμμῶν.

Θὰ ἀρκεσθῶ λοιπὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ κυρία Μαρία, δὲν ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν της οὔτε εἰς τὸ τοῦ συζύγου της καὶ ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν ἴδωτε, θὰ τὴν εὐρίσκετε εἰς . . .

Λοιπὸν μάλιστα! Τί τὸ παράδοξον!

Ἡ Μαρία εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅπερ ἦτο ἰδικόν της ὡς ὅλα τὰ τῆς οἰκίας.

Καὶ ἔτρεμεν ὀλόκληρος ἡ ἀτυχὴς καὶ τὸ θάρρος της τὴν ἐγκατέλιπεν εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμὴν.

Ἡ ποὴ ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐξήρχετο τοῦ κοιτῶνός της τοιαύτην ὦραν, διὰ τοιαύτην συνομιλίαν. Ὁ Ἀγιοπούλος ἦτο ἀληθῆς ἰππότης καὶ μετ' ἰδιόζουτης λεπτότητος οὐδέποτε παρεῖχεν εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν ἐνόχλησιν νυκτερινῶν περιπάτων.

Ἀκριβῶς ἡ ἱπποτικὴ, ἡ ὑπερβολικὴ λεπτότης τοῦ συζύγου της ἐνέβαλλεν εἰς σκέψεις τὴν κυρίαν Μαρίαν, ἢ ὁποία

ἦτο ὠραία ὡς ὅλαι αἱ Μαρίας ἀλλὰ μᾶλλον ἀγγίνους τῶν λοιπῶν.

Ἐσκέφθη ὅτι ἔδωσε τὸν λόγον τῆς, ὅτι ὄφειλε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν συνάντησιν ἣν ὄρισε καὶ ἐβασάνιζε τὸ γόνιμον πνεῦμά της διὰ νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Μετὰ πολλοὺς ἐνδοισχμούς, προσεκάλυψε τὴν θαλαμηπόλον τῆς μελάγχρουν ἀγρότιδα μετὰ ἠράκλειον παράστημα, νὰ τὴν συντροφεύσῃ· ἐφοβείτο πολὺ μετὰ τοιοῦτον καιρὸν νὰ μὴν εἰς τὴν κλίνην. Ἀναπαύεται καλῶς καὶ ἐπὶ τῆς μεγάλης καθέδρας. Ἡ Μάρθα ἄς ἐξαπλωθῇ εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆσῃ.

Πράγματι τὰ στοιχεῖα μαίνονται. Ἀστραπαὶ διασχίζουσι τὸν αἰθέρα. Ὁ ἀνεμὸς συρίζει μανιωδῶς καὶ ἡ φύσις παρίσταται ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἀγριότητι τῆς.

Σκότος, σκότος ἀπάσιον βασιλεύει πανταχοῦ· τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς διακόπτει μόνος ὁ μηχανημὸς τοῦ ἀνέμου, ὁμοιάζων πρὸς κλαυθιμιρμὸν ἀρτιγενήτου βρέφους.

Ἡ Μάρθα κοιμάται καὶ ἡ κλίνη στένει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ρωμαλέας κόρης. Δὲν ἀντελήφθη τὴν ἐξοδὸν τῆς κυρίας τῆς, τὸσον ἐλαφρὰ ἦσαν τὰ βήματά της, δειλὰ βήματα τολμηρᾶς ἐρωμένης.

*

Δύνασθε νὰ κοιμηθῆτε ἡσυχῶς μετὰ τοιοῦτον καιρὸν; Πρὸ πάντων ὅταν εἴσθε ποιητῆς ἢ ἐρωτευμένος, ὅπερ ταυτὸσημον, ἢ ὅταν ὅπως ὀλίποτε διακυβεύωνται συμφέροντά σας εἰς τὴν θάλασσαν;

Ὅμως δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ πιστεύητε ὅτι ὁ κ. Ἀγιοπούλος, ἐρωτευμένος μετὰ τὴν ἰδίαν του σύζυγον καὶ ἀναμένων φορτίον σακχάρους ἐκ Τερζέστης, διετέλει ἄπνοος. Καὶ εὐρίσκων ὅτι ἡ κλίνη εἶνε κακὸς σύντροφος; τῆς ἀπνίας, ἤρχιζε νὰ βηματίζῃ καθ' ἀρχὰς, ἐν τῷ δωματίῳ του, εἶτα ἐν τῷ διαδρόμῳ.

Ἡ σάκχαρις καὶ ἡ σύζυγός της τὸν ἀπησχόλουν ἐξ ἴσου. Δὲν ἦτο ἐγωιστῆς καὶ ἐσκέπετο ὅτι καὶ ἡ κυρία του δὲν θὰ ἐκλείσει μάτι μετὰ τοιοῦτον καιρὸν. Ἀνεπόλει παρομοίαν νύκτα καταιγίδος, τὴν νύκτα τῶν γάμων τῶν, καὶ νεανικὸν σφρίγος ἔδωκε νέαν ζωὴν εἰς τὰ τρέμοντα μέλη του. Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Μαρία του κατείχετο ὑπὸ ἀπνίας—τοῦ ὅπερ ἀληθές—καὶ εἶχεν ἀνάγκη συντροφίας καὶ θωπεῖων,—ὅπερ ὄχι ἐξ ἴσου ἀληθές—κατέκτα ὀλοὴν ἔδαφος.

Κατήνησεν ἰδέε fixe.

Ἐπὶ τέλους ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της. Βηματίζων ψηλαφητὴ εἰς τὸ σκότος καὶ ὄδη γούμενος ἀπὸ τὸν κανονικὸν ψίθυρον μόλις ἀκουομένης ἀναπνοῆς ἔβαινε καθ' εὐθείαν εἰς τὴν κλίνην.

Λοιπὸν ἠπατάτο, τὸ ἕτερον τοῦ ἡμισυ ὑπνώττει ἠρέμως καὶ ματαίως ἐξετέθη εἰς κίνδυνον κρουολογήματος χάριν αὐτοῦ.

Ἡτοιμάζετο νὰ ἀποχωρήσῃ, ὅτε αἰφνιδίᾳ σκέψις τὸν συνεκράτησε!

Ὁμολογήσατε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶον μιμητικόν. Ἡ θεὰ κοιμωμένου προκαλεῖ ἐπιθυμίαν ἀναπαύσεως καὶ κατανατᾷ τὸ ἰσχυρότερον φάρμακον κατὰ τῆς αὐτηίας.

Ἀποδείξει τούτου ἔστω ὁ κ. Ἀγιοπούλος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐχασμήθη δις ἢ τρίς, ἀνήγειρε τὰ κλινωσκαπέσματα καὶ χωρὶς ἄλλον δισταγμὸν, κατέλαβέ θέσιν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ὑπνωττούσης: Ἐκείνη ἠρέμα τῷ παρεχώρησε θέσιν, καλύπτουσα τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν λευκὴν σινδόνην.

*

Τῇ ἀπέτεινε τὸν λόγον ἐκείνος· συνεσπειροῦτο εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς κλίνης, ἐκείνη.

Καὶ ἐνῶ ἐθώπευε τὴν κόμην της τὴν ὁποίαν μετ' ἀπορίας εὐρίσκειν οὐλὴν προσεπάθει νὰ καθορίσῃ ὅποιον τὸ ἄρωμα μετὰ τὸ ὅποιον ἀντεκατέστησε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, τὴν

ἀγαπημένην τῆς Violette. Ἐσφῆ εἰς τὰς παρακλήσεις του ἐκείνη, κωφὴ εἰς πᾶσιν ἐρωτήσιν του, ἠνείχετο τὰς περιπτώσεις του καὶ ἐράνετο βεβουλισμένη εἰς ληθργικὸν ὕπνον.

Καὶ ἐνῶ κατεφάνετο συναισθηνομένη τὸν ἀντίκτυπον ὄλων τῶν αἰσθημάτων, ὄλων τῶν πόθων τοῦς ὁποίους ἐπροκάλει, φρικιῶσα εἰς πᾶν φίλημα, ἐσίγα.

Τέλος κατὰ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς ὑποφωσκούσης Ἡοῦς, συντετριμμένος καὶ σῦρον βραδέως τὸν ἐκ νευραλγίας πάσχοντα ἀριστέρου τοῦ πόδα, ὁ κ. Ἀγιοπούλος ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάπαυσιν τὴν ὁποίαν δὲν κατάρθωσε νὰ ἀπολαύσῃ τὴν νύκτα.

Πάντοτε παρεδέχθη ὡς ἀληθές ὅτι ὁ θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον καθ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ.

Τοῦτο ἀποδεικνύεται πληρέστατα τὰς ἀσελήνους νύκτας. Εἰς τὸ σκότος εἰς ἄνθρωπος ἀξίζει τόσον ὅσον καὶ εἰς ἄλλος καὶ μίᾳ γυνὴ ὅσον καὶ πᾶσα ἄλλη!

Τὶ σημαίνει διαφορὰ χρωμάτων ἢ ὀλίγων γραμμῶν, τὴν ὦραν καθ' ἣν ἡ ἀφῆ ἀνάσσει.

Ἄγνωτὸν κατὰ πότον ὁ κύριος Ἀγιοπούλος συμφωνεῖ μετ' ἡμῶν. Ἄν ἐγνώριζε περιστάτικὰ τινὰ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ συμφωνήσῃ, ἄλλω, θὰ περιήρχετο εἰς ἀντίφασιν πρὸς ἑαυτὸν, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν ἀρμόζει εἰς ἄνθρωπον ἔχοντα ψαράς τρίγας καὶ ὠραίαν γυναῖκα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐντυπώσεις του, ἐκ τῆς ἱστορικῆς νυκτός, ἐρωτώμενος, θὰ σὰς ἔλεγε ἀφελέστατα, ὅτι ἡ καταιγὶς μεταβάλλει τὰς τολμηροτέρας γυναῖκας εἰς δειλὰς καὶ σεμνοτέρας, ὅτι τὸ μεγαλεῖον τοιαύτης νυκτὸς ἀποδίδει μεγαθυντικὴν ἰδιότητα εἰς ὅσα ὑποπίπτουν εἰς τὴν ἀφῆν σας καὶ οὕτω μίᾳ κνήμῃ ἢ εἰς βραχίων σας φαίνονται διπλάσια ἢ ἄλλοτε! Ὅτι ὑφίσταται τις τοιαύτην παράκρουσιν τῶν αἰσθητηρίων ὥστε νὰ ὠθῆ, νὰ πλεῦρῃ καὶ νὰ εὐρίσκη κρατερὰν ἀντίστασιν, ἐκεῖ, ἐνθα πάντα τὰ ἐμπόδια πρὸ πολλοῦ, πρὸ ἀμνημονεύτου, ἔχουσιν τεθῆ ἐκποδῶν.

Ὅτι, κατὰ τὰς στιγμὰς αὐτὰς ὀνειροπολεῖ τις ἐν ἐργῶσει καὶ τοῦ φαίνεται, ὅτι πρόσωπα μετ' ὧν συνεβίωσεν ἐπὶ μακρὸν καὶ τὰ ἐθεώρει ψυχρὰ καὶ ἀνάλγητα, ἀποκαλύπτουσιν ἀπροσδοκῆτως ἀνεξήκνητον ἠθρυλὸν θερμότητος καὶ εὐαισθησίας, ὅτι τέλος τοιαύτην στρέβλωσιν ὑφίσταται ἡ ἀντίληψις ὥστε νὰ σοῦ φαίνεται ὅτι ἡ γυνὴ σου, ἢ ὁποία ἠδύνατο χωρὶς ὑπερβολὴν νὰ ἀξιοῖ βραβεῖον ρητορικῆς, διήλθε ὀλόκληρον τὴν νύκτα χωρὶς νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν—διότι οἱ λυγμοὶ δὲν εἶνε λέξεις, ὁ δὲ κ. Ἀγιοπούλος ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἤκουσεν παρὰ μόνον λυγμοὺς καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Καὶ σὺ θὰ ἤκουες καὶ θὰ ἔμενες χαίνων, ἀναγνώστα, μὴ δυνάμενος νὰ κατανοήσῃς τὴν βαθύτητα τῶν φιλοσοφικῶν παρατηρήσεων τοῦ φιλοσόφου συζύγου!

Ὅπως ὅλα ἔχουν ἓνα τέλος εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἔτε λείωσε καὶ ἡ ἱστορικὴ Νύξ. Τὴν τρικυμίαν διεδέχθη ὡς συνήθως ἡ γαλήνη Ἀνέτειλεν εὐήλιος ἡμέρα καὶ ἡ Καταιγίς τῆς προτεραίας ἐφάνετο ὡς ὄνειρον πλέον. Ὁ κ. Ἀγιοπούλος καθήμενος εἰς τὸν ἐξώστην παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς συζύγου του, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τοὺς ἰδικούς της, ἐδείκνυτο ὡσεὶ ἐπιζητῶν τὴν λύσιν αἰνίγματος. Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ἔνευε χαμαί, κατεχομένη ἀπὸ ἀρίστον συναίσθημα φόβου, ἐκείνος μέθους τροπικίου κατακτετήσας δὲν ἐξεκούλουσε τὰ μάτια ἀπ' ἐπάνω της. Δεκάκις ἐκροτάλλισε τὴν γλῶσσαν εἰς τὰ χεῖλη του θέλων νὰ ὀμιλήσῃ καὶ συγκερατούμενος, ἀναμεινὼν νὰ τῷ ἀποτείνῃ πρώτη τὸν λόγον ἐκείνην.

Ἐπὶ τέλους δὲν ἐκρατήθη περισσότερον καὶ λύων πρᾶ-

τος τὴν σιγὴν, τῇ λέγει ἀποτόμως, προσβεβλημένος διὰ τὴν ἀδιαφορίαν της.

— Φιλτάτη μου, ἀνέμενον εὐχαριστήσεις καὶ συγχαρητήρια διὰ τὴν χθεσινὴν surprise...

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἐμεινε μὲ τὸ στόμα κεκλιμένον, τὸσον τὸν κατέπληξε τὸ πορφυρὸν χρώμα τὸ ὅποσον αἰφνίως ἔθαψε τὰς παρειὰς τῆς συζύγου του, ἢ ὅποια κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στῆθους καὶ φέρουσα μηχανικῶς τὸ ρινόμακτρον εἰς τὸ στόμα, ὑπεψιθύριζε: «τί θέλει νὰ εἰπῇ ἄραγε, μήπως κατ' ἀτυχίαν ὁ σύζυγός μου ἔγεινεν ἔξυπνος ἄνθρωπος».

* *

Ὅταν καθυσύχασεν πλέον ἡ Μαρία καὶ οἱ φόβοι της ἀπεδείχθησαν χιμαϊρικοί, ὅταν ἐπέσθη ὅτι ὁ σύζυγός της, ὁ θησαυρός της, δὲν ἀπειλεῖται, ὅτι παρέμενε πάντοτε κάτοχος καὶ ἀπόλυτος κυρία τοῦ κλασικοῦ τύπου τοῦ εὐαγγελικοῦ συζύγου, ἐσκέφθη ὅτι ὄφειλε νὰ ἀποζημιώσῃ τὴν ὑπέρτριαν διὰ τὴν ἀνησυχίαν τὴν ὅποιαν τῆς ἔδωκεν.

Ποία καλλιτέρα ἀμοιβή, ποία μεγαλειτέρα ἀπόδειξις τῆς εὐγνωμοσύνης της παρὰ νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ πάντοτε νὰ κοιμᾶται εἰς τὴν κλινὴν της καὶ ὅταν ἀκόμη ἤρεμος Νύξ ἐπιτρέπῃ ἤρεμον ὕπνον. Καὶ ἡ Μάρθα ἐδέχθη μετὰ περισσῆς προθυμίας ὅση δὲν ἀπαιτεῖτο δι' ἀπλὴν ἀλλαγὴν κλίνης.

Δὲν εἶμεθα κακόβουλοι, δι' αὐτὸ ἰδοὺ ἀπλούστατα τί ὑποθέτομεν—ὅτι ἡ καλὴ νεᾶνις ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὴν κυρίαν της ὅτι τὸ καθήκον δὲν εἶνε λέξις κενή.....

Σμύρνη

Ὁρίστης Κ. Θάλης

Ἡ ΑΠΟ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ ΘΕΑ

«Τῇ εὐγενεστάτῃ κυρίᾳ Σταματινᾷ Ἀριστοτέλους Κουρτίδου».

Εἶνε ἐσπέρα ἐκ τῶν ὄνειρωδῶν ἐκείνων τοῦ χειμῶνος ἐν Ἑλλάδι, τῶν αἰθρίων, τῶν τόσῳ ἀνομοίων πρὸς χειμῶνας ἄλλων κλιμάτων, τῶν ἐσπερῶν τῆς βασιλείας τοῦ ρεμβῶδους κυανοῦ, ὅτε ἡ ἡμέρα ἀρχεῖται περιβαλλομένη τὸν ἰόχροα αὐτῆς μακρῶν, ἵνα ἀφῆ τὴν θέσιν της εἰς τὴν ἐπερχομένην νύκτα, τὴν μελανόπεπλον. Καὶ θεώμεθα ἀπὸ τοῦ ἐκ τῶν μαγευτικωτάτων τῆς πρωτεύουσας καὶ ἴσως τῆς Ἑλλάδος ὄλης, διότι συνοεῖ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως μετὰ τῶν καλλονῶν τῆς τέχνης, τὰ ἀπαράμιλλα τῆς φύσεως ἔργα πρὸς τῆς τέχνης τ' ἀνυπέροβλητα μνημεῖα, τὰ ὅποια, καίτοι ἐρείπια πλέον, συνέχουν πρὸς ἑαυτὰ ἐκθάμβως ἔτι τὸν θαυμασμόν, ὡς ἄλλοτε εἶλλον τὴν προσοχὴν καὶ τὴν λατρείαν ἀπέσπασαν τὸ εὐγενεστάτου τῶν λαῶν.

Τὸ Ζάππειον ὑπερέχον τῶν πρὸ αὐτοῦ χωρίων, τὴν Ἀκρόπολιν ἔχον ὡς στέμμα περιλαμπρὸν καὶ κράσπεδον τῆς περικαλλοῦς τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν κατοικίας κίονας, τέρπει τὴν ὄρασιν τοῦ θεατοῦ, δεικνύον αὐτῷ τὴν θάλασσαν τὴν πρὸ μικροῦ λουθεῖσάν εἰς τὰ χρυσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος βέλη, τὰ ἤδη βάρυντα ποῦ μὲν ὠχρῶς, ποῦ δὲ ζωηρῶς καὶ ποῦ ζωηρότατα τὰ ἀραιὰ τοῦ οὐρανοῦ νέφη τὰ χρυσοπόρφυρα.

Ἐδῶ κυανόλευκος ὁ αἰγιαλὸς τοῦ Φαλήρου, ἐκεῖ λευκὴ ἤδη δὲ βυθίζομένη εἰς τὸ φαλόχρον, ἡ Πειραικὴ χερσόνησος καὶ πέραν τῆς Αἰγίνης ἡ νῆσος, ἡ φαινομένη ὡς μεγάλη ἰώδης κηλὶς πρὸ τοῦ ὀρίζοντος, σύρουσι τὸ βλέμμα, τὸ πηδῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον, ἐνῶ πλησίον ἀπλοῦται ἡ σκιά, ὀλονὲν ἀποβαίνουσα πυκνοτέρα ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν περὶ δένδρων, οὗ ὁ ψίθυρος φθάνει μέχρις ἡμῶν· ἀναμένει τότε τὸ οὐδὲ τὸ ἔσχατον τῆς ἀηδονίας, ἀλλ' ἡ δέσμη ἐκείνη τῶν θειοτέρων τῶν ἤχων δὲν ὑψοῦται ἤδη πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς ἦμος θεσπέσιος τοῦ Δημιουργοῦ—ἴσως ὁ πτεροεὶς αἰοιδὸς

ἔφυγε μακρὰν τοῦ δάτους, ἴσως καὶ αὐτὸς συνθέτει ἤδη ἐν κρυπτῷ τὰ θεῖα ἔσματά του.

Ἄντ' αὐτοῦ δὲ σκορπίζονται περὶ τῆς ἡχοῦ ὀργάνων ὀρχήστρας, οἱ ὅποιοι ὄσφ καὶ ἂν εἶνε καλοὶ δὲν δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ ἔλεγεια τῆς Φιλομήλας.

Καὶ τότε βρῦχος, θορυβώδης ἠκούσθη ὡς κόρακος κρωγμός, ἀσθμαίνον δὲ καὶ φυσῶν τέρως πολυφθαλμον ἀνεριχθήθη τὸ μικρὸν πρανὲς, κατὰ μεστον πλήθους καὶ ἀνακόψας βραχμιαίως τὸν δρόμον αὐτοῦ, ἔστη παρὰ τὸν κῆπον ὁ τροχιόδρομος. Ἡ ἐμφάνις καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ θόρυβος ἐπέσπασαν τὰ βλέμματά μας ἐκ τῆς γύρωθεν θέας καὶ ἀπήλθομεν, ἐνῶ ἡ νύξ ἠπλωνε περὶ ἡμᾶς τὸν πέπλον αὐτῆς, τὸ πᾶν συγγέουσα μακρὰν καὶ ἐνοῦσα ἐν τῇ μελαίνῃ αὐτῆς ἀγκάλῃ.

Νοεμβρίῳ 1902

Δέσποινα Μυρίζου.

ΑΛ. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

ΑΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΑΙ

(Διήγημα)

Εἰς πενιχρὰν καὶ σκοτεινὴν καλύβην τοῦ Σαντάλβου, ὄρειου χωρίου τῆς Νεκπόλεως, ἐπὶ κλίνης ἀχυρῆνης, ἔκειτο ψυχοραγοῦσα γυνή. Παρὰ τοὺς πόδας δ' αὐτῆς ἐκοιμῶντο, ἐκ τῶν χειρῶν κρατούμενα, δύο κοράσια, ὡς δύο κάλυκες ἀναθάλλοντες παρὰ τὸ μαραινόμενον ρόδον. Εἰς δὲ τὴν ἐστίαν, γραῖα προσπετωκυῖα, ἐθέριμαίνας τὰς τρεμούσας αὐτῆς χεῖρας εἰς τὰ ὀλίγα καίοντα φρύγανα, ὧν ὁ καπνὸς διέφευγε διὰ τῶν ῥαγάδων τῆς ἀχυροσκεποῦς ὀροφῆς.

Ἐνίοτε ἡ γραῖα ἠγείρετο, ἤρχετο πρὸς τὴν κλινὴν ἐφ' ἧς ὁ θάνατος κατέκτα ἐν τῶν θυμάτων του, ἔκλινε τὸ οὖς πρὸς τὴν ἀσθενῆ, ὡς ἂν ἐζήτη εἰς αὐτὴν σπινθηρὰ ἐλπίδος, ἐκίνοι ἔπειτα τὴν πολιὰν κεφαλὴν της, καὶ μετὰ ξηρῶν ὀφθαλμῶν, διότι εἶχον ἐξαντληθῆ τὰ δάκρυα εἰς αὐτοὺς, ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τὴν ἐστίαν.

Ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης κειμένη ἐφάνετο εἰσέτι νεὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ κάλλους οὐχὶ τοῦ τυχόντος, ἐφ' οὗ εἶχε μὲν ἐπιθέσει ὁ θάνατος τὴν σφραγίδα του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βεβηλώσῃ αὐτό. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα, ἐπιχύσας εἰς τὴν σύμμετρον ἐκείνην μορφήν τὴν ἀκινήσιαν καὶ τὴν χροιάν τοῦ μαρμαροῦ, τὴν μετέβαλεν εἰς ὄψιν ἀγάλακτος, ἀξίαν γλυφίδος ἀρχαϊκῆς. Βαθεῖα δὲ καὶ θορυβώδης πνοὴ διήγειρεν εἰς τακτικὰ διαστήματα τὸ χιόνος λευκότερον στήθος αὐτῆς, εἰς ὃ ἐχέοντο ἀτημέλητοι οἱ βόστρυχοι τῆς μελαίνης της κόμης.

Αἰφνης δ' ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς της, ὠραίους ὡς σβεννυμένους ἡλίους, καὶ ἔκραξε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς.

— Μῆτερ, νὰ πῶ!

Ὡς παράφορος ἀνεπήδησεν ἡ γραῖα, ἅμα ἤκουσε τὴν ἀγαπητὴν ταύτην φωνήν, ἣν δὲν ἠλπιζεν ἴσως ν' ἀκούσῃ πλέον ποτέ, καὶ ἀρπάσασα ποτήριον περιέχον ἱατρικόν, ἔσπευσε πρὸς αὐτήν.

— Φιλτάτη μου Ἀδελίνα, εἶπεν, ἰδοὺ, πῖε.

— Ὅχι τοῦτο, εἶπεν ἡ ἀσθενής. Νερὸν!

— Σὲ παρακαλῶ, κόρη μου, εἶπεν ἡ γραῖα, πῖε τοῦτο,

ὁ ἱατρὸς τὸ δῶρισε.

— Ὁ ἱατρὸς; εἶπεν ἡ Ἀδελίνα, ἐλαφρῶς μειδιάσασα.

— Ὁ ἱατρὸς δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ μ' ἐπιπλήξῃ! Νερὸν! μῆτερ, νερὸν διὰ τελεταῖζιν φορᾶν.

Ἡ γραῖα ἐστράφη τότε ὀλοφυρομένη, καὶ λαβοῦσα ὕδωρ ἀπὸ τοῦ πηλίνου ἀγγείου, τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην της. αὕτη δὲ ποιοῦσα, ἀνέπνευσε βραδέως, καὶ μετὰ τινος ἀγῶνος ἀνεργεθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχίονός της.

— Μ' ἐδρόσιεν! εἶπε, μῆτερ σ' εὐχαριστῶ. Μὴ κλαίης,

μῆτερ Ὅπου ὑπάγω, ἐντὸς ὀλίγου πάλιν ὄμοῦ θὰ εἶμεθα.

— Καὶ σεῖς φίλτατα, φίλτατά μου παιδιὰ . . .

Καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖρας τῶν δύο κοιμωμένων κορασιῶν, τὰς ἔφερεν εἰς τὸ στόμα της, καὶ τὰς ἐρίλησε περιπαθῶς· τὰ δὲ παιδιὰ ἐξύπνησαν, καὶ ἐρίφθησαν εἰς τὸν τράχηλόν της.

— Σὰς ἐξύπνησα, ἐξηκολούθητεν, ἀγαπητὰ τῆς καρδίας μου. Δὲν βλάπτει· σεῖς ἔχετε καιρὸν νὰ κοιμηθῆτε ἀκόμη, ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἰδῶ πάλιν τοὺς γλυκεῖς χαρακτῆρας σας. Πλησιάσατε, πλησιάσατε περισσότερο νὰ σὰς ἰδῶ. Δότε τὰ χεῖλιά σας νὰ τὰ φιλήσω ἔτι μίαν. Ὄνειρεύθητεν διὰ σας εὐτυχίαν καὶ πλοῦτη. Ὡ! σὰς ἀφίνω εἰς τοὺς πέντε δρόμους γυμνὰ καὶ λιμόττοντα. Μῆτερ μῆτερ, φύλαττέ τα, προστάτευσέ τα. Λάβε τὸ δακτυλίδιον τοῦτο . . . Εἶναι ἡ μόνη κληρονομία μου. Ἡθέλον νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν τάφον. Ἀλλὰ λάβε το. Τίς ἠξέουρι ἂν μίαν ἡμέραν. . .

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν μεθ' οὗ ὠμίλησε τὰς λέξεις ταύτας, τὰς πρώτας ἄς ἐπρόφερον ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, τὴν ἐξήντησε, καὶ ἔπεσεν ἀναισθητός πάλιν καὶ δυσχερῶς ἀναπνεύουσα.

Ἡ δὲ μήτηρ της, λαβοῦσα τὴν ψυχρὰν της χεῖρα, τὴν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων, καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρεον ποταμῶν, ἐν ᾧ τὰ χεῖλιά της ἐπρόφερον μυστικὰς προσευχὰς αὐτομάτως, καὶ ἡ κεφαλὴ της ἐκλονεῖτο, ὡς ἂν δὲν εἶχεν μῦθνας νὰ τὴν στηρίζωσι.

— Μῆτερ! φιλτάτη μῆτερ, ἀνέκραξεν ἡ μία κόρη, φιλοῦσα τῆς ἐκπνεούσης τὸ στόμα.

— Σιώπα, Ρόζα, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὸ ἄλλο κοράσιον. Δὲν βλέπεις; ἡ μήτηρ ἀπεκοιμήθη. Μὴ τὴν ἐξυπνήσῃς.

— Ναί, Νίνα, νὰ μὴ κάμωμεν ταραχὴν, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα, ταπεινοῦσα καὶ αὐτὴ τὴν φωνήν.

— Ἡξέυρετε τί; παιδιὰ μου. εἶπεν ἡ γραῖα, πνίγουσα τοὺς ὀλοφυρμούς της. Νὰ ὑπάγητε ἀπόψε νὰ μείνητε εἰς τῆς διδασκαλισσῆς, διὰ νὰ μὴ γίνηται ἐδῶ θόρυβος, καὶ νὰ ἠμπορήσῃ ἡ μήτηρ σας νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα ἡσύχως. Ὑπάγετε. Τὸ πρῶτ' ἂν ἔλθω νὰ σας φέρω ὀπίσω.

Τὰ δυστυχῆ κοράσια ὑπήκουσαν ἀνυπόπτως καὶ ἐξῆλθον, ἀφ' οὗ ἐλαφρῶς ἐρίλησαν τῆς μητρὸς των τὴν χεῖρα. Ἐνῶ δὲ ἐξήρχοντο.

— Ἀλλὰ, μάμμη, θὰ ἔλθῃς εὐθὺς ὅπου ἐξυπνήτη ἡ μήτηρ; εἶπεν ἡ Ρόζα.

— Μάλιστα, καλὰ μου παιδιὰ, θὰ ἔλθω, εἶπεν ἡ μάμμη των. Καὶ τὰ κοράσια ἀνεχώρησαν.

Τότε ἡ δυστυχῆ γραῖα ἐρίφθη γονυπετῆς πλησίον τῆς θυγατρὸς της, οἱ λευκοὶ βόστρυχοί της ἐκυλίσθησαν εἰς τὴν κόριν, τὰ πρὸ πολλοῦ καταστελλόμενα δάκρυά της ὡς χεῖμαρρος ἐξερράγησαν, καὶ εἰς τοὺς ὀλοφυρμούς της ἐφάνετο μέλλον νὰ σβεσθῇ ὁ ἔσχατος σπινθηρ τῆς ζωῆς της.

Ἄλλ' ἡ πνοὴ τῆς ψυχοραγοῦσης ἐγένετο ἀνὰ πᾶσιν στιγμῆν βραδυτέρα, καὶ ἤδη ἐνίοτε διεκόπητο παντελῶς. Τότε καὶ ἡ πρεσβυτις ἐκράτει τὴν ἰδικὴν της, καὶ τεταμένη ἔχουσα τὰ μέλη καὶ διεσπῶτας τοὺς ὀφθαλμούς, ἔμενεν ἀκίνητος, καὶ παρίστα μετ' ἐκείνης ὡς γλυπτικὸν σύμπλεγμα τῆς ἀπελπισίας παραφυλακτοῦσας τὸν θάνατον.

Τέλος ἡ Ἀδελίνα, ἡσύχως, ἀνευ τινὸς κινήματος ἢ σπασμοῦ, ἔπαυσε ἀναπνεύουσα. Ἡ δὲ μήτηρ της ἔκυψεν ἐντῶμος ἐπ' αὐτῆς, ὡς φοβουμένη ἀπροσδόκητόν τι δυστύχημα. Περιέμεινε πολλὰ δευτέρα λεπτοῦ, περιέμεινε λεπτόν ὀλόκληρον τέλος ἡ πεποιθήσις της ἀπὸ τοῦ νοῦς της κατέβη εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ αἰφνης λειποθυμήσασα, ἔπεσεν ὡς νεκρὰ πλησίον τῆς νεκρᾶς θυγατρὸς της.

Τῇ δ' ἐπαύριον ἡ γραῖα ἐπορεύθη πρὸς τῆς διδασκαλισσῆς, νὰ φέρῃ τὰ παιδιὰ ὀπίσω.

— Ἐξύπνησεν ἡ μήτηρ μας; Εἶναι καλὰ ἡ μήτηρ μας; ἠρώτησαν ἀμφοτέρω ζῆμα τὴν εἶδον.

— Ἡ μήτηρ σας . . . ἀπεκρίθη αὕτη, καταπίνουσα τὰ δάκρυά της καὶ ἀποπνιγομένη ὑπ' αὐτῶν. Ἐλθετε εἰς τὴν καλύβην, παιδιὰ μου τὴν μητέρα σας κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ ἐφέραμεν ἄλλοῦ ν' ἀλλάξῃ ἀέρα.

— Ποῦ ἄλλοῦ; ποῦ τὴν μετεφέρατε; ἠρώτησαν τὰ κοράσια, ἀκολουθοῦντα τὴν μάμμη των.

— Μακρὰν ἐπ' ἐδῶ, ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, εἰς τὸ χωρίον Πυλίσσι, ἐψεύσθη ἡ γραῖα, μὴ ἔχουσα τὴν γενναϊότητα νὰ προσφέρῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν.

— Ὡ! καὶ τὴν ἐπήγατε τὴν νύκτα εἰς τὰ σκοτεινά; εἶπεν ἡ μικρὰ Νίνα, μετ' ἐκπράσεως φόβου.

— Ναί, τὴν νύκτα, καὶ εἰς τὸ τρύτος, εἰς τὸ βαθύτατον σκότος τὴν ἐπήγαμεν, ἀνέκραξεν ἡ γραῖα μετὰ φωνῆς ἥτις σπασμωδικῶς ἀνήρχετο εἰς τὰ χεῖλιά της, καὶ ὠμοιάζεν ἀπελπισίας κραυγῆν.

— Καὶ καθὼς γίνῃ καλὰ, θὰ ἔλθῃ, μάμμη, ὀπίσω; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

— Ναί, ὅταν γίνῃ καλὰ, ἀπεκρίθη ἡ δυστυχῆς, εἰς τὴν ἐκάστη τῶν ἀθῶων λέξεων τῶν παιδιῶν ἦτο νέον βέλος σπαράττον τὴν καρδίαν της. Ἀλλὰ τίς ἠξέουρι τότε θὰ γίνῃ καλὰ;

— Ἡμεῖς καθ' ἡμέραν θὰ πηγάζομεν νὰ τὴν περιμένωμεν εἰς τὸν δρόμον, ἐπρόσθετεν ἡ Ρόζα.

Καὶ πᾶσαν πρῶτα, ὅταν ἠγείροντο. καὶ πᾶσαν ἐσπέραν ὅταν ἐρίπτοντο εἰς τὴν πτωχὴν κλινὴν των, ἠρώτων τὰ παιδιὰ τότε θὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ των νὰ τ' ἀποκοιμίσῃ εἰς τὰ γόνατά της καὶ νὰ τὰ ἐξυπνήσῃ δι' ἐνός της φιληματος. Καὶ τὴν ἡμέραν, κρατούμενα ἐκ τῶν χειρῶν ἐξήρχοντο πρὸς τὸ ὄρος, καὶ ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ περιέμενον μὴπως ἰδῶσι τὴν μητέρα των ἐπιστρέφουσαν. Ἀλλὰ κλαίοντα ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν των πάντοτε, διότι ἡ μήτηρ των δὲν ἐπέστρεφε.

Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἡ μάμμη των, αἰσθανομένη ὅτι ἡ θλίψις, δραστηριωτέρα τοῦ χρόνου, κατέφευγεν ἤδη τὰς τελευταίας πληγὰς της εἰς τῆς ζωῆς της τὴν ρίζαν, λαβοῦσα πλησίον της τὰ κοράσια.

— Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, τοῖς εἶπεν, ἡ μήτηρ σας δὲν ἐπέστρεψεν, οὐτε θέλει ἐπιτρέψῃ ποτέ, διότι—μὴ κλαίετε, καθὼς βλέπετε ὅτι δὲν κλαίω κ' ἐγώ—διότι. . . ἐπέθανε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἡ γραῖα ἐξερράγη εἰς δάκρυα, καὶ ἐνηγκλιζέτο ἀλληλοδιαδόχως τὰ δύο παιδιὰ, κλαίοντα μετ' αὐτῆς. Μετὰ μακρὰν δὲ διακοπὴν ἐπανέλαβεν.

— Ἰδοὺ, σὰς ἀφῆκεν ἐνθύμημα, αὐτὸ μόνον εἶχε. Λάβε το, Ρόζα, τὸ χρυσοῦν δακτυλίδιον τοῦ πατρὸς σας, καὶ ἀνὰ ἕνα της βόστρυχον εἰς ἐκάστην, τὸν τρίτον δὲ αὐτὸν βόστρυχον ὑποσχέθητε ὅτι θὰ τὸν θέσητε πλησίον μου εἰς τὸν τάφον, ὅταν θὰ ὑπάγω νὰ εὐρῶ τὴν κόρην μου.

Τὰ δύο κοράσια ἔλαβον ὀλοφυρόμενα καὶ ἐφίλουν τὰς χεῖρας τῆς μάμμης των. Μετὰ ταῦτα δὲ, σπογγίσασα ἡ Ρόζα τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τῆς μακρᾶς κόμης της,

— Καὶ ὁ πατήρ μας, ἠρώτησεν, ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος;

— Καὶ ὁ πατήρ σας, παιδιὰ μου, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα, ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος, καὶ μένετε εἰς τὴν γῆν ὄρφανὰ καὶ ξένα, ὡς δύο ἔρημα πτηνὰ, χωρὶς φώλεξ ὅπου νὰ καθήσητε. Ἐχετε ὅμως θάρρος. Οἱ ἐγκαταλειμμένοι ἔχουσιν ἄσυλον καὶ οἱ ὄρφανοὶ ἔχουσι πατέρα εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ πατήρ σας εἶμαι βεβία ὅτι δὲν ὑπάρχει· ἀλλ' ὅτι ἠξέουρα περὶ αὐτοῦ δὲν πρέπει ν' ἀποθνήσκῃ μου.

Ἀδώδεκα ἔτη παρήλθον ἀφ' ὅτου μίαν ἡμέραν εὐθυμὸς συνοδία κυνηγῶν διήλθε διὰ τοῦ χωρίου μας. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκυνήγησαν, καὶ τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεψαν νὰ καταλύσωσιν εἰς Σαντάλβον· ὁ εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἔμεινε εἰς τὴν καλύβην μας.

« Η μήτηρ σας ἦτο τότε δεκαεξέ ετών νέα. Ὅχι μόνον κάμμία εἰς τὸ χωρίον δὲν τὴν ὠμοιάζεν εἰς τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμά της ἦτο καλλιεργημένον εἰς βαθμὴν ἀνώτερον τῆς τάξεώς της. Ὁ γέρον ἐφημέριος τοῦ χωρίου τὴν ἠγάπα εἰς ὑπερβολὴν, καὶ αὐτὸς τῇ ἐδίδαξε γράμματα, καὶ ὁ νοῦς ἐστολισθῆ καθὼς ἦτον ἐστολισμένον τὸ σῶμά της.

« Ὁ ξένος τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησε μετὰ τῆς λοιπῆς συνοδίας· ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπέστρεψε πάλιν, λέγων ὅτι ἔχει ὑποθέσεις πλησίον εἰς τὸ χωρίον, καὶ κατέλυσε πάλιν εἰς τὴν καλύβην μας.

« Αἱ ὑποθέσεις του δ' αὐταὶ τὸν ἐκάλεον εἰς Σαντάλβον συνεχῶς καὶ πάντοτε συνεχέστερον, καὶ τὸ ἐπόμενον θέρος ἦλθε καὶ κατόκησε διαρκῶς εἰς τὸ χωρίον μας, ὡς εἶπε, διὰ τὴν ὑγιειάν του· καὶ μετὰ δύο μῆνας ἐζήτησε τὴν μητέρα σας εἰς γάμον.

« Ἡ πρότασις αὕτη μὲ κατεθούρησε, διότι ὁ ξένος ἐφαίνετο τάξεως πολὺ ἀνωτέρας τῆς ἰδικῆς μας. Ἡθέλησα ὅμως νὰ τὸν ἐρωτήσω τίς εἶναι, εἰς ποῖον θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν κόρην μου· ἀλλὰ μειδιάσας, καὶ λαδῶν μοι τὰς χεῖρας μ' εἶπε νὰ μὴ ἔχω φόβον, καὶ ὅτι ἡ Ἀδελίνα θὰ εἶναι εὐτυχῆς· ὅτι ὅμως μέχρις οὗτο νικήσῃ ἐνστάσεις τινὰς συγγενῶν καὶ προλήψεις, ἀπαιτεῖ νὰ τὸν ἀγαπῶμεν μόνον ὡς Φερδινάνδον, καὶ νὰ μὴ ζητῶμεν τὸ λοιπὸν ὄνομά του.

« Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐνυμφεῦθη τὴν μητέρα σας, καὶ τῇ ἔδωκε τοῦτο τὸ δακτυλίδιον, ἔχον, ὡς ἠξέουρετε, κεχαραγμένα τὰ γράμματα. Φ. Π. καὶ Φ.

« Ἐκτοτε διέτριβε σχεδὸν πάντοτε μεθ' ἡμᾶς, ἐκτὸς σπανίων καὶ συντόμων ἀπουσιῶν, ἵνα μὴ κινή ὑποψίαν· καὶ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἀπέφειξε πᾶσαν ἐπίδειξιν πλοῦτου. Τὴν πτωχὴν μας ὅμως καλύβην κατόκει ἡ ἀνεσις.

« Μετὰ ἓν ἔτος ἐγενήθητε σεῖς, δίδυμοι ἀδελφαί, καὶ ὅτε σὰς ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐφάνη ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

« Ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας ἀνεχώρησε, καὶ μετὰ δεκαήμερον ἀπουσίαν ἔγραψεν εἰς τὴν μητέρα σας ὅτι ἱερά καθήκοντα τὸν βιάζουσιν νὰ μακρυνθῇ ὀλίγον· ἀλλ' ὅτι ταχέως θὰ ἐπανέλθῃ, καὶ τότε ἡ πρώτη φροντίς του θὰ εἶναι νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν εἰς ὃν εἶχε δικαίωμα.

« Ἐκτοτε οὐδ' ἐφάνη πλέον οὐδὲ ἠκούσθη· οὐδ' ἐγνωρίζομεν ποῦ καὶ πῶς νὰ τὸν ζητήσωμεν, διότι Φερδινάνδον τὸν ἠξέουρομεν μόνον.

« Τῆς μητρός σας οἱ ὀφθαλμοὶ ἔκτοτε μετεβλήθησαν εἰς δύο βρῦσεις, καὶ τὰ δάκρυά της σταλάζοντα πύρινα εἰς τὴν καρδίαν της, τὴν ἔφεραν τέλος εἰς τὸν τάφον, ὅπου βεβαίως ὁ πατήρ σας εἶχε προηγηθῆ.

Δὲν λέγομεν ὅτι ἡ διήγησις αὕτη ἦτο κατὰ πάντα κατὰλληλος καὶ καταληπτὴ εἰς τὰ νέα κοράσια. Ἀλλ' ἡ μάμμη τῶν ἡσθάνετο ὅτι δὲν τῇ ἦτο πλέον δεδομένον νὰ φυλάξῃ τὴν παρακαταθήκην αὐτῆς διὰ καιρὸν μέλλοντα· καὶ τῷ ὄντι μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐξέπνευσε καὶ ἐτάφη πλησίον τῆς θυγατρὸς της κρατούσα τὸν βόστρυχον αὐτῆς εἰς τὴν νεκρὰν χεῖρά της. Τῶν δὲ δυστυχῶν ὀρφανῶν τὴν ἐπιμέλειαν ἀνέλαβεν ἡ φιλόφρων διδασκάλισσα.

Καὶ τότε μὲν ἀληθῶς ἡ διήγησις τῆς μάμμης τῶν πνιγείσας μάλιστα εἰς τὸ πέλαγος τῆς νέας τῶν θλίψεως καὶ ὀλισθήσασα ἐπὶ τῆς ἔτι μὴ ἀναπεπτυγμένης διανοίας τῶν, ὀλίγην ἀπετέλεσεν ἐντύπωσιν ἐπ' αὐτῶν. Ἀλλὰ τῶν παιδιῶν ἡ ψυχὴ εἶναι εὐφορον ἔδαφος, ἐν ᾧ πᾶν σπέρμα καλὸν ἢ κακὸν, ἀπαξ ἐμπετόν, εἶναι βέβαιον ὅτι θέλει ἔλθῃ ὡρα ὅπως βλαστήσῃ. Καὶ οἱ λόγοι τῆς γραίας δὲν ἀπώλοντο εἰς τὰς καρδίας τῶν κορασιῶν. Καθ' ὅσον ἠλικιοῦντο, καὶ ἐκόπαζε τοῦ πένθους τῶν ἡ σφοδρότης, εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνεκλυπτεν εὐληπτοτέρα ἢ περὶ τοῦ πατρός τῶν διήγησις, καὶ εἰς τὴν ἐλπίζουσαν νεανικὴν φαντασίαν τῶν ἐγένετο

ἀφορμὴ νὰ τερατεύηται παντοῖα περὶ τοῦ μέλλοντος.

Πολλάκις, ὅταν ἔμενον μόναι, ἀφίνουσαι τὴν ἐργασίαν τῶν ἢ καταθέτουσαι τὸ βιβλίον, ἐλησημονοῦντο μακρὰ φλυαροῦσαι καὶ διασκευάζουσαι κατὰ τὴν ὄρεξιν τῶν τὴν μέλλουσαν τύχην τῶν.

— Ὁ πατήρ μας ἦτον εὐγενὴς καὶ πλούσιος, ἔλεγεν ἡ Ρόζα. Ἡ μάμμη εἶπεν ὅτι ἀπέθανεν, ἀλλ' ἡ μάμμη μας δὲν τὸ ἠξέουρε.

— Βεβαίως δὲν τὸ ἠξέουρε, ἀπεκρίνατο ἡ Νίννα. Ἴσως θὰ ἔλθῃ ἀκόμη ὁ πατήρ μας μίαν ἡμέραν.

— Καὶ ἂν ἔλθῃ, ἔλεγεν ἡ Ρόζα, θὰ μὰς φέρῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ δὲν θὰ εἴμεθα χωρικαὶ πλέον, καὶ θὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς κυριαί.

— Καὶ θὰ φορῶμεν ὡραῖα μεταξωτὰ φορέματα.

— Ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω μίαν μεγάλην οἰκίαν καὶ πολλὰ δωμάτια, καὶ ὡραῖον κήπον, ὅπου νὰ καλλιεργῶ τὰ καλλήτερα ἄνθη.

— Καὶ ἀνθρώπους πολλοὺς νὰ μὲ ὑπηρετῶσι, καὶ ἀδάμαντας καὶ πτερὰ νὰ φορῶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

— Καὶ μίαν ἄμαξαν καὶ δύο ἵππους νὰ πηγαίω ὅπου θέλω.

— Καὶ τότε θὰ πάρωμεν εὐγενεῖς ἀνδρας, καὶ ἐγὼ θὰ γίνω κόμησσα, καὶ σὺ πριγκιπέσσα.

Καὶ ἀπαξ εἰς τὸν ροῦν τοῦτον παραδοθεῖται τῶν ὄνειροπολήσεων, δὲν ἀνεχαιρίζοντο, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν στρέφουσαι τὸ καλλειδοσκοπίον, ἐποικίλλον τὰς φανταστάς εἰκόνας καὶ τὰς ἐπολλαπλασιαζόν.

Τοῦτο εἶχε τὸ κακὸν μέρος του, ὅτι τὰ κοράσια παρέβαλλον, εἰ καὶ ἀκουσίως, τὸν κόσμον ἐν ᾧ ἦσαν κεκλημένα νὰ ζῶσι πρὸς ἐκεῖνον εἰς ὃν ἀπέβλεπον, καὶ ἡ ἀντιπαράθεσις ἀπέβαινε κατὰ τοῦ πρώτου, καὶ τὰ δυστηρέσει πρὸς τὴν παρουσίαν κατὰστάσιν τῶν, ὅπου εἶναι ἡ ἀληθὴς τῆς δυστυχίας πηγὴ.

Ἀλλ' εἶχε καὶ τὸ καλὸν του. Ἐνθυμούμεναι ὅ,τι ἤκουσαν περὶ τῆς μητρός τῶν, ὅτι δηλαδὴ σπουδάσασα, καὶ τὸν νοῦν τῆς καλλιεργήσασα, εἶχε γίνῃ ἀξίω νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ εὐγενοῦς νέου, ἐφιλοτιμοῦντο νὰ σπουδάζωσι καὶ αὐταί, καὶ ἡ διδασκάλισσα, ἥτις ἠγνόει τί ἐκυφόρει ἡ παιδικὴ κεφαλὴ τῶν, ἐθαύμαζε τὰς προόδους τῶν, καὶ τὰς εἶχεν ἐγκαύχημα.

Ὅτως ἐφθασαν τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν, προκόπτουσαι τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα, ὡς δύο πάγκαλα κηπευτὰ ἄνθη ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν, χωρὶς ὅμως νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σταθερὸν ὄνειρόν τῶν, ὃ ἠναγκαζέτο ἤδη νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ ὀριμώτερος νοῦς τῶν, ἂν καὶ ἐστέναζεν ἔτι δι' αὐτὸ ἡ καρδία τῶν.

Ὁ μόνοντος βίος τῶν κατ' οὐδὲν διέφερε τοῦ τῶν λοιπῶν χωρικῶν, ἐκτὸς ὅτι τὰς ἀγροτικὰς ἀσχολίας τῆς ἡμέρας διεδέχετο τὴν ἐσπέραν ἢ τῶν βιβλίων σπουδῆ, καὶ ὅτι ἔζων οὐχὶ μόνον διὰ τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ νοῦς.

Αἱ δὲ τέρψεις τῶν πᾶσαι ἦσαν ὅσας μόνον αὐτομάτως δίδει ἡ νεότης, ὅσας τὸ ἔαρ δίδει εἰς τὰ πτηνὰ, τὰ ἄσματα δηλαδὴ καὶ τῆς φρενὸς ἢ φαιδρότης καὶ πλήρεις χαρᾶς ἐδράττοντο πάσης εὐκαιρίας ἥτις ταῖς ἐδιδεν ἀφορμὴν πρὸς ἔκτακτόν τινα μικρὰν δικασέδασι.

Διὰ τοῦτο ἡ Ρόζα ἐχύθη καὶ κατεφίλει ὑπὸ ἀγγαλιᾶσεως τὴν διδασκάλισσαν, ὅτε μίαν ἐσπέραν τῇ εἶπε·

— Ρόζα, ἐνθυμεῖσαι τί ἡμέρα εἶναι αὐριον. Εἶναι τὰ γενέθλιά σας, φιλιτάτη· Δὲν θὰ λησημονήσωμεν τὴν ἀνάδοχόν σου· δὲν εἶναι ἀληθές; Ὅθ' ὑπάγῃς αὐριον εἰς Παυλίσι, νὰ τῇ φέρῃς μίαν ἀνθοδέσμην ἐκ μέρους μου, καὶ τὸ τελευταῖον ἐργόχειρόν σου. Ἡμπορεῖς νὰ μείνης τρεῖς ἡμέρας πλησίον της.

Τὸ Παυλίσι ἀπέιχε τρεῖς ὥρας ἀπὸ Σαντάλβον.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ἠγέρθη ἡ Ρόζα πρὸ τοῦ ἡλίου, ἐφόρεσε τὸ καθαρώτερον φόρεμά της, ἔβρεξε καὶ ἐλείανε τοὺς ἰούλους τῆς κόμης της, ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον τὴν ἀδελφὴν της, κοιμημένην εἰσέτι, καὶ σκιρτῶσα ἐζήλησε τῆς καλύβης καὶ ἐχαίρειτσε τὴν αὐγὴν, ὡς τὰ πτηνὰ τῶν δασῶν, διὰ τοῦ ἐπινοῦ ἄσματος της.

Ἡ ὁδὸς ἣν εἶχε νὰ διατρέξῃ ἀνήρητο κατ' ἀρχὰς διὰ πετρώδους στενωποῦ τὴν ράχιν τοῦ ὄρους, μετὰ ταῦτα δὲ μίαν κορυφὴν ὑπερβαίνουσα, διέβαινε δι' ἀλλεπαλλήλων κοιλάδων, ὧν τινὰς μὲν ἐκάλυπτε τὸ δάσος, καταβαίνον ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων τοῦ ὄρους πλευρῶν, ἀλλὰ δ' ἐκαλλιεργοῦντο συνήθως. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπειδὴ ἦτον ἑορτὴ ἦτον ἔρημος ὅλη ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ Ρόζα ἠύχαριστεῖτο βλέπουσα ἑαυτὴν μόνην ἐντὸς τῆς φύσεως ἢ ἠγάπα, καὶ ἄλλην φωνὴν μὴ ἀκούουσα πλὴν τῆς τῶν ἀηδόνων ἃς ἐμιμεῖτο.

Μόλις δ' εἶχεν ὑπερβῆ τὴν πρώτην κορυφὴν, καὶ παρηκολούθει ῥυακος σύμφυτον χεῖλος, ὅτε τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε βήματα εἰς τὸ δάσος. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι εἶναι τῶν ἐγγυρῶν τινὲς ζυλευόμενοι, καὶ προέβη ἀφόβως. Ἀλλ' αἰφνης εἶδεν ἐμπρὸς της ἐξερχομένους τῶν δένδρων ἀνθρώπους ρυπαροὺς τὰ ἐνδύματα, ὅπλα φέροντας, θηριώδεις τὴν ὄψιν, καὶ φοβηθεῖσα, ἐδράχυνε τὸ βῆμα.

Οἱ ἀνθρώποι ὅμως προέβαινον πρὸς αὐτὴν, καὶ τὸ βλέμμα αὐτῶν εἶχε τι ἀπαίσιον. Κυριευθεῖσα τότε ὑπὸ τρόμου μεγάλου, ἐτρέπη νὰ φύγῃ, ἀλλ' εἶδεν ὅτι καὶ ὀπισθεν ἡ ὁδὸς τῇ ἐκλείσθη. Μετ' ἀγωνίας δ' ἀνέβλεψε πρὸς τὸ δάσος, καὶ διὰ τοῦ βλέμματός ἐπικαλεσθεῖσα τὴν προστασίαν τῶν σκιῶν αὐτοῦ, ὤρμησε νὰ κρυφθῇ ὑπὸ τῶν δένδρων τὸ πύκνωμα.

— Μωρή, ποῦ φεύγεις, μωρή; ἔκραζαν τινες τῶν ληστῶν· διότι ἐκ πρώτης ὄψεως ἦτον εὐκόλον ν' ἀναγνωρισθῶσιν ὡς τοιοῦτοι.— Ἡ περδικούλα ποῦ θέλει νὰ φύγῃ τοὺς ἀετούς;

Καὶ ἀνεκάγχασαν ὀλοὶ ἀγρίως. Συγχρόνως δ' ὤρμησαν εἰς διώξιν της, ἐν ᾧ ἐκείνη ἔφυγε, πηδῶσα τοὺς θάμνους ὡς ἔντρομος ἔλαφος. Ὁ πρῶτος δὲ φθάσας αὐτὴν μετ' ὀλίγον, τὴν συνέλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Βοήθειαν! Βοήθειαν! ἔκραζεν ἡ Ρόζα. ἀντιπαλαίουςα πρὸς τὴν σιδηρὰν χεῖρα ἥτις τὴν ἐκράτει· καὶ τοσοῦτον ἐνέτεινε τὰς δυνάμεις της, ἃς εἶχεν ἐκθρέψει ὁ ἀγροτικὸς βίος, ὅστε, παρ' ὀλίγον, νὰ διαφύγῃ, ἂν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν εἶχον φθάσει καὶ οἱ λοιποὶ λησταί, καὶ δὲν τὴν εἶχον περικυκλώσει.

Τότε τῇ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀρπάξῃ τὸ ἐγγεῖρῖδιον ἐνός τῶν κακούργων, καὶ ἂν δὲν δυνηθῇ νὰ ἐλευθερωθῇ δι' αὐτοῦ, νὰ τὸ βυθίσῃ κἂν εἰς τὸ στήθος της· ἀλλ' οἱ λησταί, ἰδόντες τὴν πρόθεσιν της, ἔδεσαν τὰς δύο της χεῖρας, καὶ τὴν ἐκράτουν τόσῳ ἰσχυρῶς, ὥστε οὐδ' ἐν κίνημα τῆ ἐπετρέπετο

— Βοήθειαν! Βοήθειαν! ἔκραζε πάλιν ἡ Ρόζα μετὰ νέας ἐλπίδος, διότι ἐν ᾧ περιέφερε τὸ βλέμμα παράφορον πέριξ, εἶδεν αἰφνης προκύπτοντα τοῦ δάσους νεανίαν, οὗ ἡ εὐπρεπὴς ἐνδυμασία καὶ ἡ χαρίεσσα ὄψις τῇ ἐνέπνευσαν θάρρος.

— Ἄν ἔχῃς καρδίαν ἀνθρώπου, ἂν ἔχῃς ἀνδρὰς γενναϊότητα, ἐξηκολούθησε πρὸς αὐτὸν ἀποτεινομένη, βοήθεισον, σῶσόν με!

— Τί εἶναι; ἔκραζεν ὁ νεανίας, προχωρῶν ἀφόβως πρὸς τοὺς ληστάς. Τί ἔχετε πρὸς τοῦτο τὸ κοράσιον;

— Τὴν συνελάβομεν, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, διερχομένην τὸ δάσος.

— Ἐντροπή σας, ἀπεκρίθη αὐτὸς μετὰ ἰτόνου φωνῆς ἀποτόμου. Ἐλλεῖψαν αἱ δούκισσαι καὶ αἱ πριγκιπέσσαι, καὶ τὰ ἐβάλετε μ' αὐτὴν τὴν πτωχὴν; Ἀφίτη τὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ καλόν. (Ἀκολουθεῖ)

ΟΝΕΙΡΟΝΘ ΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

(Ἐκ τῆς ἀρίστης μεταφράσεως τοῦ Σαϊζπηρείου «Ὀνείρου θερνῆς Νυκτός» τοῦ λογίου καὶ ἐφρανόσταυ ποιητοῦ κ' Γ. Στρατήγη, ἀσμενοὶ παραθέτομεν ἀπόσπασμα μικρὸν, ἐκ τῆς Β' πράξεως. Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δάσος. Ἐρχεται ἡ Τιτανία μετὰ τὴν ἀκολουθίαν της, νεράιδες, σελφίδες καὶ ἕτερα πνεύματα.)

Τιτανία

Ἦέστε τραγοῦδι μαγικόν,
Ἐμπρός, χειροπιασθῆτε!
Γύρω σ' ἀνάερο χορὸν
κι' ἀμέσως σκορπισθῆτε!
Σεῖς, κάμπιες θὰ σκοτώσετε
σ' τῶν ῥόδων τὰ μπουμπουκία!
Σεῖς πόλεμον νὰ κάνετε
μαζὺ με νυχτερίδες
Καὶ τὰ πτερά τοὺς φέρετε
νὰ κανουν ἢ σουφρίδες
Φορέματα! Σεῖς διώξετε
μακριὰ τῆς κουκουβάγιες
Ποῦ ὅλη τὴ νύχτα κρᾶζουν
Καὶ τὰ ὡραῖά μας πνεύματα
μὲ θαυμασμὸν κυττάζουν.
Καὶ τώρα ἕνα νανοῦρισμα
νὰ πῆτε καὶ ν' ἀρχήσετε
Τὰ ἔργα σας, κ' ἐμέναντε
ν' ἀναπαυθῶ ἀφήσετε!

ΑΣΜΑ

Πρώτη νεράιδα

Σαῦρες, φείδια παρδαλᾶ
Καὶ σκολόπενδρα κακὴ,
Μὴ δαγκῶστε τὴν κυρὰ
Κι' ἄστε τὴν νὰ κοιμηθῇ

Χορὸς

Ψάλλε, ἀηδὸνι μου, γλυκὰ
Νάνι στὴν καλὴ κυρὰ,
Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι.
Ἐλαφρὰ νὰ κοιμηθῇ
Βασκανιὰ νὰ μὴ βρεθῇ!
Ψάλλε νάνι στὴν κυρὰ,
Καλὴ νύκτα μὲ χαρὰ.

Δεύτερη νεράιδα

Μαῦροι ἀσκάθαροι κακοὶ
Σεῖς ἀράχνης ποῦ ἀπαλά
Ἵφαινετε, μακριὰ ἀπ' ἐδῶ!
Στὴν κυρὰ μου μὴ σὰς δῶ!

Χορὸς

Ψάλλε ἀηδὸνι μου, γλυκὰ
Νάνι στὴν καλὴ κυρὰ,
Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι.
Ἐλαφρὰ νὰ κοιμηθῇ
Βασκανιὰ νὰ μὴ βρεθῇ
Ψάλλε νάνι στὴν κυρὰ
Καλὴ νύκτα μὲ χαρὰ.

(Ἡ νεράιδες φεύγουν. Ἡ Τιτανία ἀποκοιμᾶται)
(εἰσερχεται ὁ Ὀμπερον)

Ὀμπερον

(στίβων τὸ μαγικὸν ἄνθος εἰς τὰ βλέφαρα τῆς Τιτανίας)

Ὅ,τι δῆς σὲν ζυπνήσης
Μὲ λαχτάρα ν' ἀγαπήσης
Ἄγριόχοιρος, μαῖμου,
Γάτα, ἀρκουδα ἢ ἀλεπού,

“Ο,τι εμπρός σου κι’ αν φανή,
Έραστής σου να γενή!
Και σ’ όλιγο αν ξυπνήσης
Ένα τέρας ν’ αγαπήσης!

Γ. Στρατήγιος

ΓΝΩΜΑΙ-ΣΚΕΨΕΙΣ

“Αν θέλεις να μείνη κρυφόν τὸ μυστικόν σου, μὴ τὸ εἰπῆς
εἰς κανένα, διότι πῶς θέλεις ὁ ξένος νὰ εἶναι διὰ τὰς ὑποθέ-
σεις σου μᾶλλον ἐχέμυθος παρὰ σύ;

G. Facy

Έβδελύχθην πάντοτε τὴν ἀχαριστίαν· νομίζω δὲ ὅτι καί
εἰς τὸν διάβολον εἰάν εἶχον ὑποχρέωσιν τινα θὰ ἔλεγον κα-
λόν τινα λόγον διὰ τὰ κέρατά του.

(Βολταίρος)

Τὰ χρήματα εἶναι καλὸς ὑπηρέτης καὶ καλὸς κύριος

(Βάκων)

Τὸ ἄρωμα τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἀνάμνησις. Εἶναι τὸ εὐδέ-
στερον μέρος τῆς καρδίας, ἀποσπώμενον διὰ τὴν ἐνγκλισθῆ
ἐτέραν καρδίαν καὶ ἀκολουθήσῃ πανταχοῦ αὐτήν.

(George Sand)

“Ἡ πολυτέλεια ἐκκίζει τὸν φθόνον χωρὶς νὰ ἐπιτύρῃ τὸ
σέβας.

(Boiste)

Βλέπε πολλά, θαύμαζε ὀλίγα· ἀκούε πολλά, πίστευε
ὀλίγα· ἐργάζου πολὺ, δαπάνα ὀλίγον.

“Υπάρχουσι τρία εἶδη φίλων· ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους βλέ-
πομεν καθ’ ἑκάστην, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους βλέπομεν ἐνίοτε
καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους καθόλου δὲν βλέπομεν. Οἱ τελευ-
ταῖοι οὗτοι εἶναι συχνότατα σταθεροί.

(Arnould Fremy)

Μετά τοὺς ἀδάμντας ἡ κρίσις εἶναι τὸ σπινιώτερον τῶν
κειμηλίων.

(La Bruyere)

“Ο τύπος τότε μόνον διοικεῖται καλῶς, ὅταν τὰ μὲν ξίφη
εἶναι κεκαλυμμένα ὑπὸ σκωρίας, τὰ δὲ ἄροτρα στίλβωσιν.

“Όταν αἱ σιταποθήκαι εἶναι πλήρεις καὶ τὰ δεσμοτήρια
κενά.

“Όταν οἱ ἄρτοποιοὶ ἐποχῶνται ἐπὶ πολυτελοῦς φορείου,
οἱ δὲ ἱατροὶ περιπατῶσι πεζοί.

“Όταν τῶν μὲν νεῶν αἱ κλίμακες εἶναι κεντραρισμέναι,
τῶν δὲ δικαστηρίων πλήρεις χόρτου.

(Σινικὸν λόγιον)

“Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι τὸ ἄλλας τὸ ἐμποδίζον τὴν ἀποσύν-
θεσιν τοῦ πλοῦτου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

“Α φ ἰ ξ ε ἰ ς· Ἀ ν α χ ω ρ ῆ σ ε ἰ ς. Περιοδεύει ἀπὸ τὴν
Σμύρνην καὶ Ἀνατολὴν ὁ ἡμέτερος διευθυντὴς κ. Κωνστ.
Φ. Κλάδος.

“Επανελάμψεν εἰς Χαλκίδα ὁ κ. Μιχ. Ἀξελός, λογιστὴς
τοῦ αὐτοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

“Ανεχώρησε διὰ Χαλκίδα, ὅπως ἀνκλάβῃ τὰ καθήκοντά
του ὁ ἄρτι διορισθεὶς διοικητὴς τῆς αὐτοῦ μοιραρχίας ἀντι-
μοίραρχος κ. Εὐθύμιος Τριανταφυλλίδης.

“Αφίχθησαν ἐκ Χαλκίδος οἱ κ. κ. Βασίλειος Βουδούρης
καὶ Νικόλ. Καλογερόπουλος, ἐκλεγέντες καὶ αὐθις βουλευταί.

“Αφίκετο ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος Θήρας ὁ δια-
κεκριμένος ἐν τῇ πόλει μας ἱατρός κ. Δημήτριος Ἄτιμης.

Γ ἄ μ ο ι— Ἀ ρ ρ α ὠ ν ε ς. Ὑπὸ τὰς εὐχὰς ἀπειρο-
πληθῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ.
Ν. Γ. Κακουλίδου, μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων κε-
κοσμημένης δεσποινίδος Κατίνας Παυλοπούλου. Τοῖς νεο-
νόμοις εὐχόμεθα βίον εὐτυχῆ καὶ ἀνέφελον.

“Ετελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου νέου κ. Α. Παπα-
μιχαλάκη, μετὰ τῆς περικαλλοῦς νέας Ἐλένης Μονταίνου
Παρανυμφος παρέστη ὁ κ. Γ. Σπετσιώτης.

“Ετελέσθησαν ἐν Πειραιεὶ οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἀβρᾶς καὶ
ῶραίας ἐκ Σμύρνης κόρης, τῆς δεσποινίδος Ἀντωνίας Χιο-
τόγλου, μετὰ τοῦ καλλίστου νέου Ἀντωνίου Δράκου. Εἰς τὸ
εὐάριστον αὐτὸ ζεῦγος εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

“Ετελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ καλλίστου ἐν Ἀμφίση
δικηγόρου καὶ ἀγκυπητοῦ φίλου κ. Θεοδώρ. Π. Κουτρούκη,
μετὰ τῆς ἀβρᾶς νέας Ἰουλίας Γ. Σπυροπούλου, θυγατρὸς
τοῦ Δημάρχου Εὐκαλίων.

“Επίσης ἐτελέσθησαν ἐν Πύργῳ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ καλλί-
στου νέου καὶ ἀρίστου ἀνθυπιάτρου κ. Κ. Χρηστοπούλου
μετὰ τῆς διὰ σπινίων προτερημάτων πεπρωκυισμένης νέας
Κοκῆς Κ. Γιαννοπούλου. Χαιρετίζομεν τὴν ταιριαστὴν αὐτὴν
ἔνωσιν καὶ εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

“Αντήλλαξε δακτύλιον ἀρραβῶνα ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ.
Κωνσταντῖνος Δ. Τζιβελέκου, εἰρηνοδίκης μετὰ τῆς δε-
σποινίδος Παρασκευῆς Δ. Καραντζίνου, κόρης ῶραίας
καὶ ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερουσῶν ἐν Πραμάντῃ τῆς Ἄρτης.
Εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος εὐχόμεθα βίον εὐτυχῆ.

“Αποβιώσεις— Ἀπεβίωσεν ὁ ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ
Ν. Χ. Βυζάντιος. Ὁ μεταπτάς διεκρίνετο διὰ τὴν εὐρεῖαν αὐ-
τοῦ στρατιωτικὴν κίβδυσιν μεταξὺ τῶν συναδέλφων του.
Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τὴν οἰκογένειαν τοῦ προῦρος ἐτι-
θωνόντος πολυελαύστου Βυζάντιου.

“Απεβίωσεν ἐγκριτον μέλος τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ὁ
ποθητὸς Ρεβελάκης, ἱατρός ἡ ἀκριβέστερον ἱατροφιλόσοφος.
“Ο μεταπτάς τὰς σπουδὰς αὐτοῦ διήνυσεν ἐν Γαλλίᾳ. Ἐπὶ
20 συνεχῆ ἔτη ἐπολιτεύθη εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πα-
τρίδα Κέκν ὡς βουλευτὴς, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀει-
μνήστου Δεληγεώργη ἀπέτρε τῆς πολιτικῆς. Φιλάνθρωπος
καὶ φιλελεήμων καθ’ ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, ἀπέθανεν ἤδη
ἀνευ τέκνων καὶ πᾶσαν τὴν περιουσίαν του διέθεσεν ὑπὲρ
τοῦ νοσοκομείου α’ Ἐλπίς. Εἰς τὴν χήραν τοῦ ἀειμνήστου
Ρεβελάκη, θυγατρὸς τοῦ σεβαστοῦ ἀρχιάτρου τῆς Α. Μεγα-
λειότητος κ. Μικκῆ, ἀπευθύνομεν θερμὰ συλλυπητήρια.

“Απεβίωσεν ἐν Κορδελίῳ τῆς Σμύρνης καὶ ἐκνηδεύθη μεγα-
λοπρεπῶς ὁ Δ. Ἀργυρὸς ἀπὸ 40ετίας μεγαλοβιομήχανος ἐν
Σμύρνῃ. Τὴν κηδεῖαν του παρηκολούθησεν ἅπαν τὸ ὄμογε-
νὲς στοιχεῖον, ἀποτίον οὕτω τὸν ἔσχατον τιμῆς φόρον πρὸς
τὸν μεταστάντα.

“Εξετάσεις. Συγχαιρομεν τὸν κάλλιστον νέον κ. Κ.
Βυζαντιάδην τυχόντα τοῦ βιβλίου «Ἄριστα» κατὰ τὰς ἐνώ-
πιον τῆς ἱατρικῆς σχολῆς ἐξετάσεις του.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

Ἀποστόλου Κ. Οἰκονόμου
ἐν Πειραιεὶ

(Κάτωθι Δημοτ. Θεάτρου Λεωφόρος Ἀθηνᾶς)

Τὸ μόνον ἐργοστάσιον γυναικείων πιλῶν, ὅπερ διευθύνει
μετ’ ἀπαραμίλλου καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυίας ἡ κ.

Πιπῖνα Ἀπ Οἰκονόμου

Καθ’ ὅλα εὐρωπαϊκὸν διὰ τὴν πλούσιαν συλλογὴν του
προερχομένην ἐκ τῶν ὀνομαστοτέρων Παρισινῶν ἐργαστα-
σίων. Εἶνε τὸ κέντρον τῆς καλλιτέρας κοινωνικῆς τάξεως ἐν
Πειραιεὶ. Ἀπήλλαξε τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τοῦ Πει-
ραιῶς νὰ ἀνέρχωνται εἰς Ἀθήνας καὶ παραγγέλωσι καπέλλα

ΜΕΓΑ ΥΑΛΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΒΟΛΩ

Ἀδελ. Κυριακοπούλων

Τὸ μεγαλύτερον καὶ πλουσιώτερον κατάστημα τῆς Θεσ-
σαλίας. Πλούσια συλλογὴ λαμπῶν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἐν Πειραιεὶ

ΚΛΩΝΗ καὶ ΒΟΥΓΙΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Παρὰ τὴν Βασιλικὴν ἀποβάθραν)

Οἱ κκ. Κλωνῆς καὶ Βουγιατζόπουλος ἤνοιξαν ἐν Πειραιεὶ
τελειότατον κουρεῖον, ἐν ᾧ πλὴν τῶν λαίμοδετων, ράβδων
καὶ λοιπῶν ἀνδρικῶν εἰδῶν εὐρίσκονται καὶ κατασκευάζον-
ται μπερούκαι.

ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ καὶ ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ (Ὁδὸς Καπνικαρέας)

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς οἰκιακῆς χρήσεως.

Καθίσματα ἐξοχικά, διύλιστήρια τελειοτάτου συστήμα-
τος, Θερμάστραι μετ’ ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων των.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΑΙ

Πόμολλα θυρῶν, ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς οἰκοδομικῆς μαχαι-
ροπήρουνα ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ, Μηχαναὶ παγωτῶν καὶ
πάγου. Ὅ,τι ζητήητε θὰ τὰ εὕρητε εἰς τὸ κατάστημα σι-
δηρικῶν τῶν κ. κ. Μαγγιῶρον καὶ Θεοδωρακάκη.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Γ. ΠΑΠΑΘΕΟΦΑΝΟΥΣ

Ἐν Πόρῳ (ἐπὶ τῆς παραλίας)

Ἄποικιακά, τυριά καὶ βούτυρα ἐκλεκτά, οἶνος ἐξοχος,
ἔλαια α’ ποιότητος κλπ. κλπ.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ (Ἐν Πειραιεὶ)

Β. Γ. ΠΑΝΙΑ

(Ὁδὸς Πλούτωνο.)

“Όλα τὰ εἶδη τῶν σιδηρικῶν, σιδηρικὰ δι’ οἰκοδομὰς
πόμολλα ἐκ πορσελάνης, νικελ καὶ ἄλλων μετάλλων, ὅλα
τὰ μαγειρικὰ σκεῦη, θερμάστραι τελειοτάτου συστήματος·
ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν ἀτμοπλοίων, ἐργαλεῖα ἐκ τῶν καλλι-
τέρων ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν ἐργοστασίων. Μαχαιροπή-
ρουνα, μουσαμάδες καὶ κλειδαριές.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἰωάν. Ἡλ. Βουτυρίτσα

Ἐν Πειραιεὶ

Ἄποικιακά ἐκλεκτά καὶ εἰς τιμὰς ἐξαιρετικῶς εὐθυνάς.
Ἐλαια πρώτης ποιότητος, βούτυρα καὶ τυριά γνήσια καὶ
ἐκτάκτου ποιότητος. Ρετσίνα ἀθάνατος.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΣΤΑΘΑΤΟΣ

Ἐν Ἀθήναις

20 Ὁδ. Βουλῆς 20.

Τεχνητοὶ ὄρροι ἀπεστειωμένοι ὄλων τῶν ἐν χρήτῃ εἰδῶν
Παρασκευὴ ὀξυγόνου.
Μικροσκοπικαὶ ἐξετάσεις καὶ χημικαὶ ἀναλύσεις.
Χημικὰ προϊόντα. — Εἰδικότητες. Ἰατρικοὶ οἶνοι. Εἶδη
χειρουργικὰ καὶ ἀντισηπτικὰ. Ἀπολυμάνσεις διὰ Φορμόζης.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

Σ. Κ. ΦΟΥΝΤΗ

Τὸ προσωπικὸν τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου κατηρτίσθη οὕτως:

- 1). Νικ. Καρνέσης διευθυντὴς τῆς 7ης δημ. σχολῆς.
- 2). Ἀνδρ. Δραγάτσος διδάσκαλος τῆς 8ης δημ. σχολῆς.
- 3). Δημ. Μύταλις διδάσκαλος τῆς 8ης δημ. σχολῆς.
- 4). Σπυρίδων Θεοτοκάτος πτυχιούχος καλλιγράφος καὶ
χνογράφος.
- 5). Γεώργ. Λεμπέσης διδάσκαλος τῆς Γαλλικῆς.
- 6). Β. Οἰκονομόπουλος γυμναστής.
- 7). Κατίνα Ρετσίνα δημοδιδάσκαλος.

ΕΛΑΙΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΙ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐργοστάσια ἐν Ἐλευσίνῃ καταστήματα καταναλώσεως
ἐν Πειραιεὶ, ἐναντι Σταθμοῦ Σιδηρ. ΣΑΠ ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς
Κολοκοτρώνη, ὁδὸς Εὐριπίδου, ὁδὸς Ἰπποκράτους, Λεωφόρος
Φαλήρου. Ὁ παγκοσμίως φήμης Σάπων Χαριλάου καὶ Κα-
νελλοπούλου κατέλαβεν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐξωτερικῶ τὴν
πρώτην θέσιν, λόγῳ τῆς ἀγνότητος καὶ λαμπρᾶς ποιότητος
αὐτοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ἐν Λέμπος ἐν Πειραιεὶ ὁδὸς Ἀφροδίτης 10.

Οἰκοδομήσιμος ξυλεῖα εἰς μεγάλας ποσότητας, καθὼς καὶ
παντὸς εἶδους ξυλεῖα.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΜΑΧΙΝΑΣ

Ἀναστασίου Διακῆ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΓΡΑΜΜΗ ΕΥΒΟΙΑΚΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ ὥραν 7. μ.μ. Διὰ Λαύριον Ἀλιθέριον, Χαλ-
κίδα, Λίμνην, Αἰδηψὸν (κατὰ τὸ θέρος), Στυλῖδα. Ὁρεοῦς
καὶ Βόλον. Ἀναχωρεῖ δὲ ἐκ Βόλου Τρίτην 11 π.μ. διὰ τῶν
αὐτῶν προσεγγίσεων.

ΤΡΙΤΗΝ ὥραν 7 μ.μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιθέριον, Χαλ-
κίδα Αἰδηψὸν (κατὰ τὸ θέρος) Λίμνην, Στυλῖδα, Ὁρεοῦς
καὶ Βόλον. Ἀναχωρεῖ δὲ ἐκ Βόλου Πέμπτην 10 π.μ. διὰ
διὰ τῶν αὐτῶν προσεγγίσεων.

ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ὥραν 7 μ.μ. Διὰ Μονεμβασίαν Ἄγ.
Πελαγίαν Νεάπολιν Γύθειον, Γερολιμένα, Καλάμας καὶ
Νησίον. Ἐπιστρέφει δὲ εἰς Πειραιᾶ μετὰ τὰς αὐτὰς προσεγ-
γίσεις.

Τοὺς ἀνωτέρω πλόας θὰ ἐκτελῶσι τὰ ταχύπλοα καὶ ἡ-
λεκροπώσιστα ἀτμόπλοια «ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ καὶ «ΠΕΙ-
ΡΑΙΕΥΣ Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Διευθύνσεως)

ΜΕΓΑ ΠΟΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΛΩΔΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΣΑΜΑΡΤΖΗ—ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΒΟΛΩ (Οδός Δημητριάδου

Είς τὸ πρῶτον τοῦτο παντοπωλεῖον τοῦ Βόλου εὐρίσκον-
ται ἅπαντα τὰ ἀποικιακὰ εἰς τιμὰς καὶ ποιότητας ἐξαιρε-
τικὰς Βούτυρον θεσσαλικὸν ἀγνὸν καθὼς καὶ Ρωσικὰ τοι-
αῦτα τυριά ἐξοχα, παρασκευαζόμενα ἐκ τῶν τυροκο-
μείων τῶν ἰδίων. Ἀγράφων, imperial, μανούρια κλπ ἐγγώ-
δια καὶ εὐρωπαϊκά. Ποτὰ καὶ Ζῦθοι ἐγγώριοι καὶ εὐρωπαϊ-
κοί, ἀντιπροσωπεῖα διαφόρων οἴκων. Ζῦθος Spaten Hager
brau Augoustine Ἀντιπρόσωποι τῆς μοναδικῆς σαμπάν-
ιας Moumm, Σοκολάτα, Τέϊον κλπ.

ΑΠΟΘΗΚΑΙ

ΕΙΔΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΛΕΩΝΙΔΑ Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Πειραιεῖ

Ἐπὶ τῆς πλατείας Καραϊσκάκη.—Οδὸς Λεωχάρους. —

Οδὸς Κάστορος καὶ ἐπὶ τῆς οδοῦ Φωκίωνος.

Ἀντιπροσωπεῖται Εὐρωπαϊκῶν οἴκων.

International composition

Βαφελὶ εἰδικαὶ διὰ τὰ ὑφαλα μέρη τῶν ἀτμοπλοίων, παρα-
δεδεγμένοι παρὰ τοῦ βρετανικοῦ Ναυαρχείου.

Ἀπαιτουμένη ποσότης διὰ πλοῖα χωρητικότητος.

Τόνων Gross	500	εἰς (1)	ἄγγλικ. ὀτατήρ
» »	1000	δύο (2)	» »
» »	1500	τρεις (3)	» »
» »	2000	τέσσ. (4)	» »

Παρακαταθήκη ἐν τῇ διαμετακομίσει τοῦ τελωνείου Πειραιῶς

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η «ΓΑΛΛΙΑ» ΕΝ ΛΑΜΙΑ

Ἐπὶ τῆς ἀνω Πλατείας

Δωμάτια εὐάερα, καθαρῆς ἔκτακτος, περιποίησις μο-
ναδική. Ὅλοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἢ «Γαλλία» τῶν ἀδελφῶν
ΚΟΚΚΟΤΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΣΤ. ΠΑΠΑΛΕΟΝΑΡΔΟΥ

Τὸ θαλαμηγὸν καὶ ταχύπλοον ἀτμόπλοιον «ΑΣΤΗΡ» ὑπὸ
κυβερνήτην τὸν κ. Ἄνδρ. Σάντον, ἀναχωρεῖ τακτικῶς ἐκ
Πειραιῶς κατὰ Δευτέραν, Πέμπτην καὶ Σάββατον, ὥραν
7 1/2 π.μ. διὰ Ἀγίναν, Πόρον, Μέθανα, (τὸ θέρος) Ἰ-
δραν. Σπέτσας, Χέλιον, Λεωνίδιον, Ἄιτρος καὶ Ναύπλιον,
ὅπθην ἐπιστρέφει διὰ τῶν ἰδίων προσεγγίσεων εἰς Πειραιᾶ.
Πρακτορεῖον ἐν Πειραιεῖ. Οδὸς Μικρᾶς Στοᾶς.

ΜΕΓΑ ΓΑΛΟΠΩΛΕΙΟΝ Θ «ΕΡΜΗΣ»

Α: Ν. Οικονόμου καὶ ἀδελφῶν.

Ἐν Πειραιεῖ Οδὸς Τσαμαδοῦ παρὰ τῷ ἀμαξοστάσιον.

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ὑαλουργίας καὶ κρυσταλλουργίας,
λάμπαι· μεγάλη συλλογὴ σερβίτσιων, κλ.

ΑΡΓΥΡΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ

ΔΗΜ. Α. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Οδὸς Καπνικαρέας 2.

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ εἶδη, κο-
σμήματα, οἰκιακὰ σκευῆ, ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ὠρολόγια ἐπι-
διορθοῦνται καὶ πωλοῦνται ἠγγυημένα, ἀναλαμβάνει τὴν
κατασκευὴν ἀγιογραφικῶν εἰκόνων ἐπαργύρωσιν καὶ ἐπιχρύ-
σωσιν αὐτῶν κτλ. κτλ.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ

ΥΠΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Κάτωθεν πλατείας Ὀμονοίας. Σταθμὸς Λαυρίου.

Τελειότης ἐπιστημονικῆ πραγματικῶς· χωρὶς ρεκλάμα.

Ὅλα τὰ εἶδη τῶν λουτρῶν ἀνεξαιρέτως μὲ τὰ ἰδικὰ του
κρυσταλένια νερά, ὄχι μὲ τὰ νερά τῆς δεξαμενῆς, καὶ αἱ
τιμαὶ του ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Ἄπὸ 2 Μ. Μ.

Ντὸς ψυχρὰ (Douches froides)	0,80
» Σκωτικὰ (» Ecossoises)	—
Θερμὰ ἀπλᾶ Bains simples	1,30
Θειοῦχα, σιδηροῦχα, ἀλκαλικά καὶ πιτυροῦχα	1.80
Ἄλατοῦχα καὶ ἀμιλοῦχα	2.—
Ἀρωματικά	3.—
Vichy Pénés	4.—
Τουρκικὰ καὶ Ρωσικὰ	—
Ἡμίλουτρα τοῦ ατομάχου Halbad	2.00
Σάπων λεπτὰ 30.	

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς γίνεται ἐκπτώσις.

ΝΕΟΝ ΤΜΗΜΑ ΡΩΣΣΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ

ΛΟΥΤΡΩΝ

τελειωτάτων, μὲ ἴδιον διαμέρισμα δι' ἕκαστον λουόμενον.

Ἀποκλειστικῶς τὸ τμήμα τοῦτο δέχεται κυρίας μὲν κατὰ
Δευτέραν καὶ Πέμπτην, κυρίου δὲ κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας.

Ἡ Διεύθυνσις

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΡΟΔΗΜΟΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΛΑΒΑΚΗ

Πάροδος Ἐρμού παρὰ τὴν Καπνικαρέαν ὁδ. Χριστοπούλου.

Πρὸ Ζητείας λειτουργοῦν εὐδοκίμως ἐγγυᾶται διὰ τὴν
στερεότητα καὶ τὰ ἐκλεκτὰ ὑλικά του. Δέρματα Γαλλίας.

Κομψότης, Στερεότης, Εὐθηνία.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΜΟΝ ΥΛΩΝ

Καὶ Σιδηρῶν Δοκῶν

Πέτρον καὶ Κωντ. Α. Κοσμῆ

Ἐν Ἀθήναις

Ἐν Πειραιεῖ

πλατεία Δημαρχείου σταθμὸς Σιδηροδρ. Π.Α.Π

Τιμὰς ἀνεπέδεκτοι συναγωνισμοῦ

Μεγάλαι ἀποθήκαι σιδηρῶν δοκῶν. Τσιμέντων ἀρτιφισιέλ
(ἠγγυημένων διὰ τεχνικὰ ἔργα) Πορσελάν Νατουρέλ καὶ μαρ-
μαρίνων Τηνιακῶν. Ὁμοίων ἐκ τσιμέντου παντὸς μεγέθους
καὶ χρώματος. Σωλῶνων χυτοσιδηρῶν, πηλίνων ἀγγλικῶν
καὶ ἐγγωρίων καὶ κρουγιῶν. Λεκανῶν, ἀποχωρητηρίων ἀγ-
γλικῶν καὶ ἐγγωρίων μετὰ καζανακίων καὶ καθισμάτων.
Τούβλων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Χαλκίδος, ὁμοίων διατρύ-
των Ἀθηνῶν καὶ Πόρου, Θηραϊκῆς γῆς, ὑδραυλικῆς ἀσβέ-
στου Γαλλίας, σιδηρῶν πυρεστιῶν διὰ μαγειρεῖα μετὰ πλα-
κακίων βερνικομένων καὶ φιοράτων, τούβλων πυρὸς καὶ πυ-
ροχώματος Μαρμαροκονίας καὶ κουρασανίου. Γύψου ἀψήτου
καὶ κόνεως ἐψημένης, μνήιου καὶ λιθαργύρου. Ποργιῶν Αἰ-
γίνης καὶ Κιμῶλου. Κεράμων κοινῶν καὶ Γαλλικοῦ συστή-
ματος Πηλίνων καγγέλων φουρουίνων, κονσολῶν ρεζετῶν γλα-
στρῶν, ἀγαλμάτων λουκίων, ἀκροκεράμων καὶ κιονοκράνων.
Λίθων μακρῶν διὰ προσόψεις, σιδηρῶν σεφονίων διὰ πλυ-
σταριά, φουριέλων κόκ, νεροχυτῶν μαρμαρίνων, σιδηρῶν σωλῆ-
νων μεταχειρισμένων καὶ σιδηρῶν σιδηροδρόμου (Rails) κλπ.

Παραγγελλοῦνται ἐκτελοῦνται ταχέως ὅσου δῆποτε ποσοῦ σι-
δηρῶν δοκῶν, σιδηροδρόμου (Rails), στηλῶν γεφυρῶν, στε-
γῶν χαλυβδίνων θυρῶν (ρολῶν), σωλῶνων ὑδραγωγῶν 5 καὶ
15 ἀτμοσφαιρῶν, τσιμέντων καὶ πάντων τῶν ἀνωθι σημει-
ομένων.